

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència
de l'honorable Sr. Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 4 d'agost del 1933

SUMARI

A un quart de sis i dos minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Rectificació d'un error sofert en la transcripció dels noms del senyors Diputats que formen part de la Comissió que ha d'estudiar els problemes referents a les finances municipals.

Es aprovada l'acta.

Ordre del dia:

Rectificació pel senyor Magre d'unes denúncies fetes a la Cambra.

Prec del senyor Andreu, al senyor Conseller de Governació, referent a unes anomalies en l'Ajuntament de Castellvell.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió d'Economia referent a la creació d'una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu.

Lectura de la redacció definitiva de la base 6.ª de l'art. 1.er

Es retirada la primera part d'un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana.

El senyor Vidal i Guardiola defensa la segona part del vot particular de la Minoria de Lliga Catalana.

Intervenció del senyor Conseller d'Agricultura i Economia.

Resposta del senyor Farreres i Duran, per la Comissió.

Rectificació del senyor Vidal i Guardiola.

Rest a pendent de redacció definitiva la base 6.^a

Es retirada una esmena a la base 6.ª per haver estat incorporada ja a la nova redacció d'aquesta base.

Lectura de la nova redacció de la base 7.^a

Prec del senyor Vidal i Guardiola, al senyor Conseller d'Agricultura i Economia, amb relació a aquesta base.

Respostes dels senyors Conseller d'Agricultura i Soler i Bru, per la Comissió, i rectificacions dels senyors Vidal i Guardiola i Soler i Bru.

Aprovació de les bases 7.ª, 8.ª, 9.ª, 10, 11 i 12.

Art. 2.ⁿ — Prec del senyor Vidal i Guardiola amb relació a aquest article i resposta del senyor Soler i Bru, per la Comissió.

Es aprovat l'art. 2.ⁿ amb el vot en contra dels senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

Aprovació de l'art. 3.^r

Se suspèn la sessió per tal que la Comissió pugui reunir-se.

En reprendre's la sessió és llegida la redacció definitiva de la base 6.ª de l'art. 1.^r

Manifestacions dels senyors Farreres i Duran, Vidal i Guardiola i Soler i Bru.

Es aprovada la redacció definitiva de la base 6.ª de l'art. 1.^r

Es aprovada la totalitat del dictamen.

Lectura de la continuació del dictamen de la Comissió especial (Llei Municipal) referent a la Primera part del Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió especial (Llei Municipal de Catalunya) referent a la Primera part del Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Es aprovada la nova redacció de l'art. 2.^a d'acord amb l'esmena de Lliga Catalana que hi ha estat incorporada.

Es suprimit l'art. 6.^b

Es aprovat l'art. 9.^b després d'ésser retirat un vot particular que hi havia formulat la Minoria d'Unió Socialista.

Es aprovat l'art. 12 després de retirar la Minoria d'Unió Socialista un vot particular que hi havia formulat.

Són aprovats els arts. 13 i 14.

Lectura d'una esmena a l'art. 15 signada pels senyors Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Guinart.

Intervencions dels senyors Serra i Moret, Duran i Ventosa, Espanya, Ruiz i Ponseti, Vallès i Pujals, Tauler i Conseller de Governació.

Se suspèn el debat.

Lectura del dictamen de la Comissió de Finances referent a l'impost de cèdules personals.

Lectura del dictamen de la Comissió de Sanitat i Assistència Social referent a la Salinitat de les aigües.

Ordre del dia per la sessió de dimarts.

S'aixeca la sessió a les vuit menys cinc minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a un quart de sis i dos minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al banc roig hi ha els honorables senyors Conseller Primer i Consellers d'Agricultura i Economia i de Treball i Obres Públiques.

Es dona lectura a l'acta de la sessió anterior.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència es creu en el cas de fer una observació a l'acta. Segurament per error de transmissió, en nomenar els senyors Diputats que formen part de la Comissió que ha d'estudiar els problemes referents a les finances municipals, es va confondre el nom del senyor Comorera amb el del senyor Comes. De manera que la Comissió aquesta està formada pels senyors Comes, Arnau, Cerezo, Mora, Rovira i Roure, Vidal i Guardiola i Serra i Moret.

S'aprova, amb aquest aclariment, l'acta llegida.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

Rectificació d'unes denúncies fetes a la Cambra

El Sr. PRESIDENT: El senyor Magre té la paraula.

El Sr. MAGRE: Senyors Diputats: El motiu de què jo faci en aquesta ocasió ús de la paraula és únicament i exclusiva per a fer una denúncia al senyor Conseller de Governació; i com que aquest està absent en aquests moments de la Cambra, jo pre-

garia a la Mesa que tingués la bondat de fer-li arribar el que anem a denunciar.

A la sessió de fa vuit dies, en un seu parlament, el senyor Rovira i Roure va posar de manifest uns conceptes, al meu entendre inexactes, en quan fan referència als Ajuntaments de Rocafort de Vallbona, Omedes de Na Gaia i Florejacs.

Diu que l'Ajuntament de Rocafort de Vallbona es va adreçar a una societat de ball dient-li que durant la festa major no s'autoritzaria que es ballés en el saló d'una societat privada, sinó que era forçós anar a una societat de ball de determinat Partit.

Jo, segons proves documentals que tinc a la mà i que poso a disposició de la Presidència perquè les doni al senyor Conseller de Governació, dic que això va ésser un concepte invertit pel senyor Rovira i Roure, per quant el President de la Comissió gestora, com els Alcaldes que hi havia hagut en aquell poble, els dies de la festa major i a l'objecte de què tingués més relleu la mateixa, cridaven els joves de les societats d'aquell poble per tal de què s'arribés a una harmonia al sol objecte indicat, o sigui el de donar més relleu a la festa.

Prova d'això està en què varen reunir-se allà els joves de les societats alienes a la nostra política i s'arribà a un acord. Una minoria, en sortir de l'Alcaldia, es va entrevistar amb els cacics del poble, ajudats pel Secretari d'aquell Ajuntament, i varen rompre tota mena d'harmonia amb els altres joves de la vila.

En virtut d'això, el dia 22 de juliol darrer, aquesta societat, que s'anomena «La Flor de Rocafort de Vallbona», va adreçar una sollicitud, en castellà, al

President de la Comissió gestora de Rocafort de Vallbona, manifestant el que segueix:

«El Presidente de la Sociedad Asociación Cultural y Recreativa «La Flor de Rocafort de Vallbona», atentamente, a V. E. acude para manifestarle que siendo el día 6, 7 y 8 del próximo mes de agosto la Fiesta Mayor de este pueblo y deseando dar esta entidad toda la brillantez a las fiestas, por medio de la presente atentamente pide a V. E. le sea concedido el permiso para organizar bailes en dicha sociedad y así como también puede organizar los bailes en el patio que linda con la sociedad con la parte de atrás. En espera de vernos atendidos, etc.»

Va dictar-se una diligència amb data 23 de juliol dient que no es donaria curs a aquella sol·licitut sense que es reintegrés amb el timbre corresponent, i amb data 25 del mateix mes, el President de la Comissió gestora acordà que, atès que no procedia concedir el permís sol·licitat, havia resolt no concedir-lo, ni cap altre, d'igual, no permetent-se, per tant, durant els dies 6, 7 i 8 d'agost, ni al President de la Societat Cultural i Recreativa «La Flor de Rocafort de Vallbona», ni a cap establiment públic, d'instal·lar envelats, col·locar taules, ni fer balls, ni espectacles de cap mena fora dels seus respectius locals, per tal com tots els joves del poble que volguessin, pagant la quantitat de dotze pessetes, podrien ballar a l'envelat públic que llogaria l'Alcaldia, i va acordar-se també que es comunicés aquesta resolució per mitjà d'ofici al senyor President de la Societat Cultural i Recreativa «La Flor de Rocafort de Vallbona».

Respecte al que es diu de l'Ajuntament d'Els Omells de Na Gaia, o sigui, que fou destituït un agutzil, dec dir que aquest fet és cert; però he de fer constar que aquest agutzil, ultra d'agutzil, feia de pregoner del poble esmentat. Però no és per aquest fet que va ésser destituït, sinó que s'ha de tenir en compte que no sap llegir i escriure i en darrer cas a qui s'haurien de demanar responsabilitats és a l'Ajuntament que va donar els càrrecs d'agutzil i de pregoner a aquest home.

Respecte del que es digué també sobre la destitució del Secretari de Florejacs, sense expedient, puc manifestar al senyor Rovira i Roure que si bé és veritat que va ésser suspès el Secretari d'aquell Municipi, fou, en primer lloc, perquè durant trenta-tres anys que era Secretari tenia la seva Secretaria establerta en un poble fora del districte. Les sessions se celebraven al poble de Guissona, que no pertany al districte de Florejacs, i ultra l'abandonament de servei hi han altres conceptes pels quals fou suspès d'empleu i sou mitjançant el corresponent expedient, en virtut del qual s'ha passat també el tant de culpa als Tribunals de Justícia per tal de què s'ordeni allò que procedeixi.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència transmetrà al senyor Conseller de Governació els precés fets pel senyor Magre.

Unes anomalies en l'Ajuntament de Castellvell

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU: Breus paraules, senyors Diputats, per a fer un prec al senyor Conseller de Governació, que no havent assistit a la sessió, espero que la Mesa l'hi farà present.

Jo no sóc amic de posar-me en les qüestions que fan referència als Ajuntaments de Catalunya, però avui he de fer un prec al senyor Conseller de Governació demanant-li que resolgui un expedient que ja té format del poble de Castellvell, del districte de Reus.

En aquest poble hi ha un Ajuntament elegit per sufragi universal i directe, però hi passen coses tan pintoresques que crec que no es poden comparar a les de cap altre Ajuntament de Catalunya.

En una investigació que es féu, el Primer Tinent d'Alcalde va dir que a la vegada feia d'agutzil. Això ja és una cosa divertida, però ara s'ha absentat el Secretari i, per tal de què les coses es resolguin en família, han acordat que faci de Secretari el fill de l'Alcalde, i esdevé allà que quan un Regidor que no és de la família vol assistir a les sessions, se li fa la cosa poc menys que impossible.

Es pot ésser partidari de l'autonomia municipal, però quan d'aquesta se'n fa un ús com aquest i es fa servir l'Ajuntament per interessos privats dels Tinentes d'Alcalde, no hi ha cap Partit català que pugui defensar-ho.

En aquest cas concret he de fer justícia a la Lliga Catalana, perquè crec que es va consultar el senyor Casabó i va dir que no estava disposat a defensar això i crec que després han buscat l'ajuda del Partit radical.

Jo demano al senyor Conseller de Governació que faci el possible que aquests fets, pel respecte i la dignitat dels mateixos Ajuntaments de Catalunya, no es produeixin i es procuri buscar l'adequada solució.

El Sr. PRESIDENT: Es trametrà el prec al senyor Conseller de Governació.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió d'Economia referent a la creació d'una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu

(Es dona lectura a la base 6.ª de l'art. 1.^r del dictamen, la redacció definitiva de la qual és la següent:)

«En l'organització en forma mixta, l'aportació de la Generalitat serà consignada en els Pressupostos ordinaris anuals en una quantia no inferior a 250,000 pessetes. Enguany hi serà aplicada la quantitat que resulti disponible de la partida 1003 del vigent Pressupost.

La resta del capital el subscriuran les altres entitats i l'aportaran a mesura que ho reclamin les necessitats de la Caixa i en proporció a la participació de cada una.

La Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu podrà emetre obligacions per un import que en cap moment excedeixi del capital ja desemborsat.

Els títols representatius d'aquest emprèstit seran de 500 pessetes nominals cada un, a l'interès anual que fixarà d'acord el Consell de la Generalitat i el Comitè Directiu de la Caixa, a pagar per trimestres vençuts i amortitzables en el termini que assenyalaran els susdits Consell i Comitè, mitjançant dos sorteigs cada any, de conformitat amb la taula d'amortització que el Comitè de la Caixa aprovarà. Del reintegrament d'aquest emprèstit en respondran el capital de la Caixa i la Generalitat de Catalunya.

El Comitè de la Caixa, en el moment i d'acord amb el Consell de la Generalitat, posarà en circulació les obligacions que siguin necessàries per a atendre les demandes de numerari fetes a la Caixa. La posta en circulació de les obligacions serà feta al tipus que correspongui, segons la situació del mercat de valors, sempre d'acord el Consell i el Comitè Directiu, i en el moment en què ho aconsellarà la situació del referit mercat de valors.

El Comitè de la Caixa, d'acord amb el Consell de la Generalitat, escollirà la forma de col·locació que cregui més adient, però haurà de tenir en compte la necessitat que el petit estalvi pugui adquirir els títols que es posaran en circulació.»

(Es dona lectura al vot particular presentat per la Minoria de Lliga Catalana a la base 6.ª)

El Sr. SOLER I BRU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. SOLER I BRU: De fet, la primera part d'aquesta esmena queda nulla, penso jo, amb el nou redactat que ha tingut la base 6.ª

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Resta retirada la primera part del vot particular.

El Sr. SOLER I BRU: Resta vigent l'esmena darrera, respecte al reintegrament de l'emprèstit, per part de la Generalitat i de la Caixa. En això, tal com ve redactat, la Comissió no pot pas acceptar l'esmena.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola, per a defensar la segona part del vot particular.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Això mateix. Nosaltres havíem formulat la proposta de què se suprimís en absolut l'aval de la Generalitat en aquestes obligacions que la Caixa pogués emetre. Ho fèiem partidaris com som d'evitar la repetició de l'abús d'aval que havia caracteritzat precisament la política financera de la Dictadura i que tant havia estat combatuda per nosaltres i també, d'una manera molt especial, pel Comitè revolucionari que va actuar a Espanya durant l'any 1930 i primers de l'any 1931. Una de les tasques — es deia en els manifestos del Comitè revolucionari — de la política financera de la Dictadura és el sistema dels avals. Doncs bé; nosaltres volem col·laborar amb la Comissió i amb el Govern a què aquesta tasca no es reproduïxi en una Llei votada pel Parlament de Catalunya, tant més quan aquests avals, encara que indirectament limitats com estan aquí, podrien fàcilment portar la temptació d'estendre's, i en mans de gestors honorables, entusiastes, però que no tinguessin un control suficient de la Caixa, es trobés fàcilment Catalunya en haver de respondre d'una sèrie de crèdits concedits potser alguna vegada a entitats que no ho mereïessin.

Aquesta era la nostra intenció; però tenint en compte la nova redacció que es dona a aquesta Base sisena, nosaltres desitjaríem que la Comissió tingués l'amabilitat de veure si no podríem establir un acord sobre un terme mig, sobre una redacció diferent que mantingués la possibilitat de l'aval, però dintre d'una xifra total relativament moderada i establerta ja des d'ara pel Parlament. És a dir, el Parlament ha votat que el capital de la Caixa aportat per la Generalitat, podria arribar a 10 milions de pessetes; si la Generalitat, en lloc de contribuir totalment en capital, vol contribuir una

part en obligacions avalades, és a dir, amb capital que s'obtingui en el mercat lliure, però amb les garanties i les facilitats que representa l'aval de la Generalitat, aleshores nosaltres estaríem d'acord i considerariem que això seria un perfeccionament d'aquesta base. Es podria dir, per exemple, allà on la Base 6.ª diu «la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu podrà emetre obligacions per un import que en cap moment excedeixi del capital ja desemborsat», mantenir aquest paràgraf i després dir: «si fa ús d'aquesta facultat, quedarà reduït el capital a la suma igual a la xifra de les obligacions emeses; de manera que, en cap cas, la suma d'accions i d'obligacions avalades per la Generalitat pugui accedir a 10 milions de pessetes.» Nosaltres estimem que en aquesta forma queda atès tot el que nosaltres perseguim: d'una banda, l'elasticitat que el Govern vol donar a aquest article, i l'altra banda, la limitació que nosaltres desitjaríem que es posés als compromisos de la Generalitat.

Jo pregaria a la Comissió o bé al senyor Conseller d'Economia...

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: Demano per parlar.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: ...tingués la bondat de dir si aquesta fórmula és adient, i en aquest cas, cas d'acceptar-la, jo des d'ara dono per retirada la segona part del vot particular a aquest article.

El Sr. FARRERES I DURAN: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Agricultura i Economia.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: Senyors Diputats: En principi, la fórmula que proposa el senyor Vidal i Guardiola, jo no tindria cap classe d'inconvenient en acceptarla. Però, principalment, jo m'aixeco per a recollir les manifestacions que ha fet el senyor Vidal i Guardiola en quant a adjectivar aquesta responsabilitat directa que es proposa que prengui la Generalitat en l'emissió d'obligacions. Jo entenc que no hi ha de cap manera el qualificatiu d'aval amb què el senyor Vidal i Guardiola l'ha qualificat. I és molt senzill: l'aval sempre implica una responsabilitat subsidiària; hi ha un deutor directe i a base d'aquest deutor directe hi ha qui presta el seu aval...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: La Caixa.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: ...Aquí, no; són la Caixa i la Generalitat, són les dues conjuntament. Es proposa que responguin directament; no és un aval, perquè si hagués estat un aval, ho hauríem dit, que sabem distingir entre una responsabilitat directa i una responsabilitat subsidiària. L'aval és una responsabilitat subsidiària. *(El senyor Ventosa i Calvell fa unes manifestacions que no es percebeixen clarament.)* No és realment un aval.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Subsidiària, en quant a la persona, i solidària, en quant a l'actiu que respongui.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: No és un aval; és una responsabilitat directa. Aquest és el punt de major disconformitat amb les manifestacions del senyor Vidal i Guar-

diola; que si s'hagués limitat purament i simple a qualificar l'aval, però no hi hagués afegit la salsa dels «temps de la dictadura», com si ara nosaltres volguéssim tornar a aquells procediments, jo no hauria dit absolutament res, i la Comissió hauria recollit o hauria denegat les manifestacions del senyor Vidal i Guardiola. Però a mi, realment, m'ha molestat que es pogués establir aquesta comparació, perquè no hi ha absolutament cap relació ni entre els efectes de la responsabilitat ni en la forma en què s'assenyala la nostra responsabilitat. A més, que, en tot cas — qualifiqui com vulgui — sempre serà una responsabilitat que es contrau davant del país i per acord del Parlament, que és quelcom diferent d'un aval que presta un Govern en blanc sense cap control: de manera que, precisament la meua intervenció la motiva que jo no estic d'acord en què es pugui admetre aquest qualificatiu que ha adjudicat el senyor Vidal i Guardiola.

En quan al fons de la qüestió jo, en principi, sense de moment comprometre'm a acceptar la fórmula proposada pel senyor Vidal i Guardiola, crec que val la pena en tot cas de què s'estudiï i mediti i es vegi d'arribar a un criteri que, si no fos íntegre el proposat pel senyor Vidal i Guardiola, s'hi atansés en el possible, perquè jo — i em penso que m'acompanya l'opinió de la Comissió — no tinc inconvenient en què es delimiti la responsabilitat que pogués contreure la Generalitat en virtut d'aquesta emissió d'obligacions. Realment, en la forma en què està redactat, pot implicar una aportació de capital de 10 milions i a més obligacions per un altre montant igual. Jo no hi veig — i penso que els companys de la Comissió tampoc n'hi han de veure — cap inconvenient en què en lloc d'aquests 20 milions, quedés reduït el total del montant que ha de servir de numerari per les operacions d'aquesta Caixa a un tipus més prudencial.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: De 10 milions.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: Jo proposaria una cosa: que sense perjudici de què la Comissió doni una fórmula definitiva es deixés aquest extrem d'aquesta base i en tot cas en una sessió posterior o en la d'avui, si hi havia temps suficient, es tornés sobre la mateixa. Crec que arribarem fàcilment a una conciliació dels dos criteris.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: Dues paraules solament, perquè després de les manifestacions fetes per l'honorable senyor Conseller d'Economia, la Comissió només ha d'afegir que, en principi, el final del discurs del senyor Vidal i Guardiola, que fa referència a la proposició concreta de limitar l'aportació de la Generalitat a la Caixa de Crèdit, ja ve inclòs en l'esperit que motiva la creació d'aquesta Caixa i, per tant, la Comissió no troba cap inconvenient en què anem a la redacció definitiva admetent l'esperit de la vostra proposta, perquè també, com ja veureu en tot el curs d'aquesta Llei, es va assenyalant a cada moment una participació limitada de la Generalitat en aquestes quantitats i altres que podrien fixar. A nosaltres no ens fa res que aquí també vingui limitada aquesta aportació i, com deia el senyor Conseller, podem continuar, per a no frenar aquestes tasques, i en qualsevol moment ens podem posar d'acord, junt amb la Unió Socialista,

naturalment, i podem seguir endavant perquè, en principi, l'esperit d'aquesta esmena és acceptable.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Brevíssima; en primer terme per a agrair al senyor Conseller d'Economia i al senyor Farreres i Duran, en nom de la Comissió, que hagin recollit l'esperit, que és l'essencial en la nostra proposta, encaminada a limitar els compromisos totals que aquesta Caixa pugui representar per la Generalitat. Jo, senyor Conseller d'Economia, després d'agraciar-li a la V. S. aquesta actuació, no tinc cap inconvenient en donar per retirada la salsa que semblava haver molestat a la V. S.; però quan es parla d'aval en la nostra terra és gairebé indispensable recordar el seu creador, i jo no dic, naturalment — com ho podria dir jo! —, que l'organització política actual és la mateixa de la Dictadura.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: Ni l'actuació tampoc, que és el que interessa!

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Però la Dictadura va inventar aquest sistema i nosaltres, que el considerem en general dolent, volíem que aquest sistema no continués. Queda, senyor Conseller d'Economia, una qüestió purament teòrica de si aquest aval és una cosa subsidiària o és una cosa directa; com que és teòrica, no val la pena que ens hi entremetiguem. Però voldria dir-li al senyor Conseller d'Economia que si mentalment es representa la fulla del balanç futur d'aquesta Caixa, es trobarà que en el passiu hi pot haver de capital 10 milions o la xifra menor a què s'arribi després de les paraules de la V. S.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: Senyor Vidal; treta la salsa, el demés no m'interessa; digui-li aval, digui-li el que vulgui.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: A nosaltres, senyor Conseller d'Economia, no ens interessa la salsa, sinó el pollastre. (*Rialles.*)

El Sr. FARRERES I DURAN: El pollastre l'hem recollit.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Per consegüent, nosaltres assistirem gustosos a aquesta sessió de la Comissió amb l'esperança de trobar un text que satisfaci les nostres aspiracions.

El Sr. PRESIDENT: Resta en suspens la redacció definitiva de la base 6.ª per tal de què la Comissió arribi a un acord.

(*Es dona lectura a la següent esmena, presentada a la base 6.ª de l'art. 1.er del dictamen.*)

«El segon paràgraf d'aquesta base quedarà redactat així:

“La resta del capital el soscriuran les altres entitats i l'aportaran a mesura que ho reclamin les necessitats de la Caixa i en proporció a la participació de cada una.”

Palau del Parlament, 21 de juliol del 1933. — Bru, Andreu i Abelló, J. Fontbernà, Ribas i Sobrany, i Salvador i Armendares.»

El Sr. SOLER I BRU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. SOLER I BRU: He de fer constar

que aquesta esmena ja està incorporada en la nova redacció de la base 6.^a

El Sr. PRESIDENT: Per tant, l'esmena deu considerar-se retirada.

(Es dona lectura a la base 7.ª de l'art. 1.^r, l'avant darrer paràgraf de la qual resta redactat en la forma següent:)

«En el cas que la Caixa depengui exclusivament de la Generalitat, el senyor Conseller de Finances ocuparà la segona Vice-presidència i el nombre de Vocals serà el mateix, nomenats pel Consell de la Generalitat, entre persones especialitzades en aquestes matèries i entre representants de Sindicats, Cooperatives i Mutualitats.»

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Per parlar en referència a la base i fer un petit prec al senyor Conseller d'Economia. Es diu en el paràgraf quart, al final de la base 7.ª, que el Director serà nomenat pel Consell de la Generalitat a proposta del Comitè Directiu. Nosaltres voldríem pregar-li, reformant, si fes falta, un xic el text, o no reformant-lo, però prenent nota la Cambra d'unes paraules, que volgués tenir l'amabilitat de dir, si està d'acord amb el nostre prec el senyor Conseller d'Economia en el sentit de què consti ben clar que aquest càrrec de Director de la Caixa serà un càrrec tècnic pel qual s'exigeixi degudament una preparació especialitzada, una experiència en aquestes matèries de crèdit que són molt difícils i que no es considerarà en cap manera que pugui lliurement el Comitè Directiu de la Caixa fer la proposta d'unes quantes persones només perquè li siguin simpàtiques i el Govern de la Generalitat acceptar-les també, sense tenir en compte aquesta preparació especialitzada per a dirigir una institució de crèdit que haurà d'administrar importants cabals a Catalunya. Perquè, tots sabem perfectament, que altres institucions de crèdit en el nostre país, i — si vol la Cambra — d'Espanya en general, que han estat confiades a elements no tècnics moltes vegades, han acabat malament per aquesta sola causa, si no n'hi haguessin concorregut d'altres. Vull dir, que nosaltres agrairíem al senyor Conseller d'Economia, que acceptant unes paraules addicionades a aquest paràgraf o sense posar-les si creu que basta la seva declaració, deixi dit que el nomenament del Director de la Caixa i de l'alt personal en general serà fet forçosament amb personal preparat, i que demostrí aquesta preparació en algun exercici públic o en algun concurs.

El Sr. CONSELLER d'Economia: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Economia.

El Sr. CONSELLER d'Economia: No sé si reglamentàriament, és possible sobre la base 7.ª, que va restar aprovada...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No; la 7.ª, no.

El Sr. PRESIDENT: Perdonarà el senyor Conseller. Va quedar interrompuda la discussió en la base 6.^a

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Econo-

mia: Es igual; ho deia en el sentit de què si hi han mitjans reglamentaris no hi tinc cap classe d'inconvenient en què s'afegeixi que el nomenament del Director recaurà en una persona competent o tècnica.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Especialitzada.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: Especialitzada. I si això no havia de significar un entorpiment, jo no tinc cap classe d'inconvenient en què es reculli la iniciativa del senyor Vidal. La deixo, àdhuc, a la decisió del senyor Vidal i Guardiola, i de la Comissió, naturalment, per si ho creuen pertinent afegir-ho aquí, o si ho creuen millor en el Reglament.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió, per tal que es pronuncii.

El Sr. SOLER I BRU: Em penso que és molt millor deixar la base tal com està, i que quedin recollides les manifestacions del senyor Conseller. Si haguéssim de posar un tecnicisme especial en cada cas, hauríem d'anar a oposicions i concursos que lligarien en absolut les mans del Conseller.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Sincerament, he de declarar que m'han satisfet molt més les paraules del senyor Conseller d'Economia que les de l'estimat company President de la Comissió. Però com que el senyor Conseller d'Economia ja ha declarat que si no s'estableix una modificació en el text d'aquest article, resten constataades les seves paraules en el sentit de què s'exigirà que l'alt personal...

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: El Director; hem començat pel Director.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: ...que el Director sigui una persona d'experiència en aquesta matèria, especialitzat, jo ho accepto. Ara, bé; no comprenc com el senyor Soler i Bru tan de pressa hagi dit que seria un gravíssim inconvenient afegir dues o tres paraules, la qual cosa es podria fer immediatament, ultra que de Director de la Caixa, si no m'equivoco, només n'hi ha d'haver un.

El Sr. FARRERES I DURAN: Mentre hi hagi una declaració explícita, n'hi ha prou.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo veia l'esperit del senyor Conseller d'Economia obert i l'esperit de la Comissió tancat, i per això he dit que m'agradava més la resposta del senyor Conseller d'Economia.

El Sr. SOLER I BRU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. SOLER I BRU: Jo no sé per què sempre hem d'estar representant el paper de galls i picant-nos continuament. Jo tinc molt poca afició a sentir-me'n de gall i m'agrada més menjar-me'l. Doncs bé, en aixecar-me jo he dit que després de les paraules del senyor Conseller la Comissió deia que no ho creia oportú, no és que s'hi oposés, doncs encara he dit més, i és que si es posaven ara dues o tres paraules d'un tecnicisme especial...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Solament respecte al Director.

El Sr. SOLER I BRU: La V. S. ha parlat també d'alt personal. I aleshores la qüestió hauria de derivar, primer, en saber quin és l'alt personal, on comença i on acaba; després, condicions d'ingrés, i després quines qualitats de tecnicisme es demana, i anirem així derivant de tal forma que aquesta Llei més que una Llei de bases hauria estat un programa de concurs o oposició a una plaça. I això és al que senzillament ens oposàvem; no a què sigui tècnic el qui ocupi la plaça, sinó a què aquesta Llei, que està feta d'una manera concreta, s'ampliés en una forma ampullosa amb bases per anar a la provisió d'una plaça.

(S'aprova la base 7.ª, d'acord amb la redacció que ha estat llegida.)

A continuació, són aprovades les bases 8.ª, 9.ª, 10, 11 i 12 de l'art. 1.ª del dictamen, a les quals no ha estat presentat cap vot particular ni cap esmena. Es dona lectura a l'art. 2.ª del dictamen.)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: L'article 2.ª diu que mentre no funcioni una Caixa de crèdit comunal, la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu podrà prestar als Municipis de menys de 6,000 habitants en les mateixes condicions que als sindicats i a les cooperatives. Jo voldria fer de la manera més senzilla que hi càpiga un prec, no sé si al senyor Conseller d'Economia, o bé al senyor Conseller de Governació o a la Comissió, no sé exactament ben bé a qui; un prec en el sentit de què quedi convingut que si la Caixa es posa en moviment abans de què el Parlament hagi aprovat la Llei de finances locals que ens permeti saber sobre quines bases queden establertes les finances dels pobles petits, es prescindixi per part de la Caixa d'usar de l'autorització a què es refereix aquest article.

El Sr. SOLER I BRU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. SOLER I BRU: Potser hauria d'usar els mateixos arguments que he usat en el del tecnicisme, i és que involucrar en aquest article unes condicions que depenen de l'activitat del Parlament, pot arribar a malaurar la voluntat de la nostra intenció, doncs aquí es diu ben clar «mentre no funcioni una Caixa de crèdit comunal, la Caixa de Crèdit Agrícola...», i l'interès nostre és que es faci aquesta Caixa de crèdit comunal, com més aviat millor. I si es posa així vol dir que tenim interès en què aquests Municipis petits tinguin aviat els beneficis d'aquesta Llei de Caixa de crèdit comunal, sense haver d'esperar que vingui l'altra Llei. Si volent salvar aquesta dificultat n'hi posem una altra d'un altre ordre, encara que sigui financera, tantseval treure l'article, que fóra matar la nostra idealitat, i és per això que la Comissió, sentint-ho molt, s'ha d'oposar a la petició del senyor Vidal i Guardiola.

(S'aprova l'art. 2.ª, amb el vot en contra dels senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.)

S'aprova l'art. 3.ª del dictamen, al qual no ha estat presentat cap vot particular ni cap esmena.)

El Sr. SOLER I BRU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Soler i Bru.

El Sr. SOLER I BRU: Es per a demanar que

pugui reunir-se la Comissió a l'objecte de què avui es pugui discutir...

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn la sessió per un quart d'hora, perquè pugui reunir-se la Comissió.

(A dos quarts de set i cinc minuts de la tarda es reprèn la sessió. Ultra els senyors Consellers abans esmentats, han entrat ara a la Cambra els honorables senyors Consellers de Cultura i de Sanitat i Assistència Social.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: Senyors Diputats: Em plau portar a aquesta Cambra el resultat de la reunió de la Comissió d'Economia que, per unanimitat, ha redactat, el paràgraf tercer de la Base 6.ª, dient: «La Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu podrà emetre obligacions fins a un import de 5 milions de pessetes». De manera que assenyalant ja aquest final, queden totes aquelles garanties que en esperit havien proposat les VV. SS. i que ja venien a ésser el criteri d'aquesta Comissió, però que, potser, per defecte de redacció no estaven implícitament expressades; i, un cop, davant de la unanimitat de la Comissió, jo prego a la Cambra que vulgui aprovar ja la Base i deixar definitivament aprovat aquest Projecte.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Amb motiu de la redacció d'aquesta Base, que és la darrera que es discuteix ja, jo vull solament reiterar a la Cambra la nostra manifestació de què tot i havent col·laborat nosaltres en la reforma de moltes de les Bases, mantenim el criteri de principi exposat en la totalitat, o sigui, que la Llei és precipitada; que, per tant, aquesta precipitació té greus perills; que nosaltres estimem que cal anar molt en compte en la seva implantació inicial. De totes maneres, la reforma feta per la Comissió en el text primitiu del dictamen amb la col·laboració del senyor Conseller d'Economia, representa una millora en el sentit de la limitació del compromís total que nosaltres buscàvem, i en aquest sentit, nosaltres ho hem d'agrair.

El Sr. SOLER I BRU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. SOLER I BRU: Només per a recollir novament les manifestacions del senyor Vidal i Guardiola i remetre'm una vegada més a les contestes que ja en la discussió de la totalitat i en alguns vots particulars em va cabre a mi modestament l'honor de fer. Novament vull repetir, doncs, que l'ideal que ens ha impulsat a aquesta Llei és anar a fer que la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu sigui la primera fita on temps a venir pugui establir-se Bancs cooperatius per a les millores que necessiten els agricultors, cooperadors i mutualistes, per viarany d'una millor solidesa i benestar social.

(Resta aprovada la nova redacció de la Base sisena, de l'article 1.ª i a continuació, s'aprova la totalitat del dictamen.)

Lectura de la continuació del dictamen de la Comissió especial, referent a la Primera part del Projecte de Llei Municipal de Catalunya

TÍTOL II

CAPÍTOL I

Art. 42. Seran electors en cada Municipi, tots els ciutadans d'un i altre sexe, majors de 23 anys que faci almenys dos anys que figurin inscrits en el Cens de població i que figurin, també, inscrits en el Cens electoral.

Art. 43. Les eleccions municipals es faran per Col·legi únic en cada terme i per llistes concorrents. Cada llista podrà contenir tants noms com sigui el total dels Consellers que hagin d'elegir-se.

Art. 44. En les poblacions de més de 10,000 habitants serà adjudicat el 65 per 100 dels llocs vacants a la llista que obtingui un major nombre de sufragis. Si en calcular aquest percentatge el nombre resultant tingui una fracció decimal, s'arrodonirà prenent el nombre sencer immediatament superior.

A la llista que segueix a la primera en nombre de vots, li serà adjudicat el 65 per 100 dels llocs restants. S'arrodoniran també les fraccions decimals prenent el nombre sencer immediatament superior.

Dels llocs que encara restin serà adjudicat el 65 per 100 a la llista que segueixi en votació i es continuarà així successivament fins a completar el nombre dels llocs a proveir.

Per a tenir dret a l'atribució dels llocs de minoria, les llistes corresponents hauran de reunir almenys el 5 per 100 del nombre de votants a la Ciutat de Barcelona i el 10 per 100 a les poblacions on l'Ajuntament tingui de dotze a vint-i-quatre Consellers. Si la darrera o darreres llistes no sumessin aquesta proporció de votants, el lloc o llocs que els correspondria s'atribuiran a les llistes de minoria de menor votació entre les que arribin a l'esmentat percentatge.

Art. 45. L'adjudicació de llocs dintre de cada llista es farà per l'ordre d'inscripció dels candidats. Els candidats que no resultin elegits, quedaran proclamats suplents per a substituir els llocs de Conseller vacants, efectuant-se les substitucions en el mateix ordre en què els candidats figurin en les llistes, i proveint-se sempre tota vacant de Conseller per un suplent de la mateixa llista del que ha donat lloc a la vacant.

Art. 46. La proporció dels llocs que corresponen a la majoria i a les minories es calcularà a base de la totalitat dels Regidors que integren l'Ajuntament. En la primera de les renovacions per meitat que s'hagin de fer, es determinarà per sorteig els llocs que s'hagin de renovar proporcionalment a cada llista i en les eleccions biennals successives aniran renovant-se els llocs que corresponguin a la majoria i a les minories d'acord amb la distribució assenyalada en el primer sorteig.

Art. 47. Cada llista és un vot i es considerarà llista de majoria aquella que reuneixi més papertes electorals. Les diferències de vots entre els

membres de cada una de les llistes no seran tingudes en compte, i si només una part dels membres d'una llista han de quedar elegits, ho seran per ordre de la seva col·locació.

Art. 48. En les poblacions fins a 10,000 habitants els llocs seran adjudicats a les dues llistes que hagin obtingut més sufragis en la següent proporció:

Ajuntaments de 5 Consellers, 4 a la majoria i 1 a la minoria.

Ajuntaments de 6 Consellers, 4 a la majoria i 2 a la minoria.

Ajuntaments de 7 Consellers, 5 a la majoria i 2 a la minoria.

Ajuntaments de 8 Consellers, 6 a la majoria i 2 a la minoria.

Ajuntaments de 9 Consellers, 6 a la majoria i 3 a la minoria.

Ajuntaments de 10 Consellers, 7 a la majoria i 3 a la minoria.

Ajuntaments de 12 Consellers, 8 a la majoria i 4 a la minoria.

Ajuntaments de 16 Consellers, 11 a la majoria i 5 a la minoria.

Quedaran elegits els candidats per ordre de col·locació en la llista i en el nombre que correspongui.

En la primera renovació per meitat, i en el cas que no fos parell el nombre de llocs de la majoria, es determinarà per sorteig els que s'hagin de renovar i les proporcions aleshores establertes seran mantingudes en les renovacions successives.

CAPÍTOL II

Reclamacions i protestes

Art. 49. Les reclamacions i protestes contra el resultat de les eleccions o contra la proclamació d'algun dels candidats podran ésser formulades davant de la Junta del Cens, en l'acte mateix de l'escrutini general.

La Junta del Cens consignarà en l'acta les protestes i reclamacions, de la qual n'enviarà còpia certificada al Tribunal Contencioso-administratiu de la demarcació a què correspongui el poble de què es tracta, dins del precís termini de dos dies.

Art. 50. També podran interposar-se els recursos directament davant d'aquest Tribunal dins el termini de cinc dies.

Art. 51. El Tribunal reclamarà els expedients i publicarà en el *Butlletí Oficial* relació de totes les reclamacions i protestes produïdes i per mitjà del mateix edicte citarà a tots els interessats perquè compareguin dins el termini de cinc dies a formular o a sostenir el recurs.

Podran comparèixer per a sostenir la nul·litat de l'elecció o de la proclamació, el qui hagi formulat la reclamació o la protesta; i a sostenir la validesa el candidat afectat, qualsevol dels seus representats i la representació del Partit polític que va presentar la corresponent llista.

Art. 52. En l'acte de formular el recurs, podran presentar, uns i altres, tots els documents que creguin convenients al seu dret i deuran proposar tota la prova de què desitgin valer-se.

Art. 53. El Tribunal, quan s'hagi proposat

proves, assenyalarà un termini no superior a deu dies per a practicar-les.

Podrà, així mateix, obrir informació respecte de fets ocorreguts, la qual serà encomanada a un membre del Tribunal.

Art. 54. Després de practicades les proves assenyalarà dia per a la vista, quan alguna de les parts ho hagi sol·licitat.

En el dia següent, dictarà sentència, que serà inapel·lable, i que es publicarà en el *Butlletí Oficial* a l'endemà mateix de dictada.

Art. 55. La sentència deurà ésser dictada i publicada necessàriament, abans del dia assenyalat per a constituir-se els Ajuntaments.

Art. 56. El Tribunal Contencioso-administratiu podrà anul·lar una elecció i anul·lar la proclamació d'algun candidat. Podrà, també, proclamar un candidat diferent del proclamat per la Junta del Cens. Podrà fer, a més, tots els pronunciaments que cregui pertinents i si creu que en alguna elecció s'ha comès algun delicte passarà el tant de culpa al Tribunal corresponent del criminal.

El Tribunal Contencioso-administratiu, podrà imposar multes no superiors a 500 pessetes al que hagi obrat de mala fe.

Art. 57. En aquests recursos no hi prendrà part el Fiscal; seran gratuïts, utilitzant-se paper d'ofici i les parts podran actuar directament, àdhuc informant en l'acte de la vista.

Art. 58. Si a conseqüència del fall del Tribunal queden llocs vacants que no puguin ésser ocupats pels suplents respectius i hagin d'ésser proveïts en noves eleccions i això determina que la Corporació no pot constituir-se i funcionar legalment, seguiran funcionant, interinament, tants Regidors dels que correspondria cessar quantes siguin les vacants, quedant en aquella situació d'interins els de més votació.

Art. 59. El Tribunal podrà decretar d'ofici les acumulacions de tots els recursos que es refereixin a un mateix poble o a una mateixa llista.

Vots particulars

I. L'art. 44 quedarà redactat així:

«La designació dels Consellers, es farà pel sistema de representació proporcional, segons les següents bases:

Per a la formació de la xifra electoral, se sumaran els vots obtinguts per les llistes en votació superior al 3 per 100 del total d'electors que constitueixen el Cens del Municipi. Les llistes amb votació inferior no entraran en compte ni participaran en la distribució de llocs.

La xifra electoral es dividirà pel nombre de Consellers a designar, i el resultat de la divisió serà el quocient electoral.

S'atribuiran a cada llista o Partit tants llocs de Conseller com vegades el nombre de vots obtinguts compregui el quocient electoral. Els residus de les divisions seran menyspreats.

Després d'haver atribuït a cada una de les llistes els llocs que els correspongui, els llocs de Conseller que probablement quedaran encara vacants, com a resultat d'haver menyspreat els re-

sidus, seran atribuïts a la llista que hagi obtingut major votació, a més a més dels llocs que ja li havien correspost com a resultat de l'aplicació del quocient electoral.»

II. Es suprimirà tot l'art. 47.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió especial (Llei Municipal de Catalunya), referent a la Primera part del Projecte de Llei Municipal de Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Resta pendent la redacció definitiva dels arts. 2.ª, 6.ª i 9.ª ¿Ha de fer la Comissió alguna manifestació?

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Espanya.

El Sr. ESPANYA: Ha quedat acceptada, per la Comissió, l'esmena...

El Sr. PRESIDENT: Em refereixo, senyor Espanya, a què varen quedar ahir en suspens els articles 2.ª, 6.ª i 9.ª Si hi ha alguna esmena global que faci referència específica a algun d'aquests articles, agrairà la Presidència alguna declaració per tal de donar per aprovats aquests articles.

El Sr. ESPANYA: Es per a dir al senyor President i als senyors Diputats, que respecte de l'art. 2.ª hi havia una esmena que va quedar en suspens fins que es reunís novament la Comissió, i aquesta ha incorporat aquesta esmena al dictamen.

El Sr. PRESIDENT: ¿Però hi ha una nova redacció de l'article o incorpora l'esmena?

El Sr. ESPANYA: Incorpora l'esmena. Jo pregarà a la Presidència que se'n donés lectura.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa, per a fer aclaracions.

El Sr. DURAN I VENTOSA: L'esmena signada pels senyors Sol, Ventosa i Calvell, Secanell, i Carreres i Artau es limita a dir que els Ajuntaments que passin de vint mil habitants, el nombre de Consellers serà de vint-i-quatre.

El Sr. PRESIDENT: Així, on diu, en el dictamen, vint-i-dos, dirà vint-i-quatre.

El Sr. ESPANYA: Exacte.

El Sr. PRESIDENT: ¿S'aprova l'art. 2.ª amb aquesta esmena? (*Assentiment.*) Resta aprovat.

(*La redacció definitiva de l'art. 2.ª, és la següent:*

«Els Ajuntaments de poblacions que no depassin el nombre de 500 habitants estaran constituïts per cinc Consellers, i per cada 500 habitants més o fracció fins a 3,000, en tindran un altre. Els de 3,001 a 5,000 habitants estaran integrats per dotze Consellers; els de 5,001 a 10,000, per setze; els de 10,000 a 20,000, per divuit; els de més de 20,000, per vint-i-quatre, i Barcelona per quaranta.»)

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Espanya.

El Sr. ESPANYA: L'art. 6.ª, la Comissió ha acordat suprimir-lo.

El Sr. PRESIDENT: Queda suprimit l'art. 6.ª, si així ho acorda la Cambra. (*Assentiment.*) Resta acordat. L'art. 9.^a

El Sr. ESPANYA: L'art. 9.^è, la Comissió ha acordat mantenir-lo íntegrament.

El Sr. PRESIDENT: ¿Hi ha algún senyor Diputat que hagi de fer alguna manifestació?

El Sr. SERRA I MORET: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Serra i Moret.

El Sr. SERRA I MORET: La Minoria d'Unió Socialista havia presentat un vot particular demanant la supressió de l'art. 9.^è

El Sr. PRESIDENT: Hi ha un vot particular, és cert.

El Sr. SERRA I MORET: Després de discutit aquest vot particular en el si de la Comissió, la Minoria d'Unió Socialista va acordar retirar-lo.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirat aquest vot particular. ¿S'aprova la redacció tal com és de l'article 9.^è? (*Assentiment.*) Resta aprovat. Discussió de l'art. 12. Hi ha un vot particular de la Minoria d'Unió Socialista demanant la supressió d'aquest article. ¿La Minoria d'Unió Socialista manté el vot?

El Sr. SERRA I MORET: Com comprendran els senyors Diputats, si s'hagués suprimit l'art. 9.^è, tal com nosaltres proposàvem, era obvi que s'havia de suprimir igualment l'art. 12, tota vegada que aquest article només fa referència a les excuses que poden presentar els Regidors per a sostreure's a l'obligació de complir amb els seus càrrecs. Havent retirat nosaltres el vot particular que feia referència a la supressió de l'art. 9.^è, retirem igualment el que fa referència a l'art. 12.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirat el vot particular que fa referència a l'art. 12.

(*S'aprova l'art. 12, amb una modificació. Aquest article ha quedat redactat com segueix:*

«Poden excusar-se d'ésser Consellers municipals:

- 1.ª Els físicament impeditos.
- 2.ª Els que tinguin més de seixanta anys.
- 3.ª Els que en un període que no excedeixi d'un any abans de la designació, hagin exercit un càrrec públic d'elecció popular.
- 4.ª Els Diputats al Parlament de Catalunya.
- 5.ª La mare de família que en el moment o després de l'elecció tingui un o més fills menors de catorze anys.»

(*S'aproven sense discussió els articles 13 i 14.*)

El Sr. PRESIDENT: Art. 15. Hi ha esmena, de la qual es donarà lectura.

(*Es llegida la següent esmena:*)

«Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar al Parlament, la següent esmena a l'article 15 del dictamen sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Art. 15. La xifra de tres mil habitants quedarà substituïda per la de deu mil habitants.

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — Joan Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru, Miquel Guinart.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: La majoria de la Comissió accepta aquesta esmena.

El Sr. SERRA I MORET: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Serra i Moret.

El Sr. SERRA I MORET: La majoria de la Comissió s'ha repensat en la redacció de l'art. 15. Com saben tots els senyors Diputats, el dictamen venia formulat no solament per la Majoria de la Comissió, sinó per la Comissió en ple. Tots els extrems de la Llei Municipal o d'aquest fragment de Llei Municipal que nosaltres hem presentat, havien obtingut l'aval de totes les representacions dels diferents sectors de la Cambra i havíem tingut la fortuna de coincidir en tots els extrems. No obstant, avui la majoria de la Comissió ens sorprèn a tots amb la presentació d'una esmena que modifica aquest article. A nosaltres ens sorprèn, naturalment, la presentació d'aquesta esmena, perquè, en substància, aquest dictamen, particularment en el que fa referència a aquest art. 15, recull, no solament el pensament de la Comissió Jurídica Assessora, sinó que recull també el pensament del Projecte presentat aquí pel Govern de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres no teníem objeccions substancials a fer a la proposició que els Municipis de més de tres mil habitants poguessin regir-se amb Consell de Govern, i nosaltres havíem acceptat aquest principi, perquè, ens semblava, que era molt preferible que els Ajuntaments, des del moment que tenen alguna importància, tinguessin aquesta mena d'administració, que, com deia el President de la Comissió, no fa moltes hores—no sé si era ahir o abans d'ahir—evita debats entutjats, evita pèrdues de temps i evita el convertir el Consistori en un lloc de polèmiques contínues, només per coses que són d'ordre executiu i, algunes vegades, d'ordre purament formal. Els Ajuntaments que es regeixen amb Consell de Govern, tenen l'avantatge de tenir per aquest procediment una major eficiència en la resolució de tots els seus afers. Les discussions entre tres persones, sobretot si no són públiques, no tenen ni l'aparatositat ni tenen la importància ni tampoc tenen aquelles conseqüències que poden tenir en un règim de sessions públiques, dintre del qual hi ha ja un nombre relativament considerable de components i, a més, hi ha el públic per a corejar totes aquelles exposicions de fets, de vegades sense importància, que s'estan debatent en moltes de les corporacions municipals. Per altra banda, té l'avantatge que en tots els Municipis on no funciona el Consell de Govern, com que les funcions executives estan totes elles considerades en mans de l'Alcalde, l'Alcalde s'erigeix, en realitat, en l'única autoritat i en l'únic executor de tots els acords de l'Ajuntament, i com que generalment dona a l'Ajuntament i al Consistori la feina feta, ja no hi ha manera de discutir els seus actes, perquè ja tots són fets consumats, i l'Alcalde, d'una manera automàtica, s'erigeix en únic executor dels acords municipals i de totes les resolucions municipals, interpretant-les més bé o més malament, però interpretant-les sempre en la forma personal seva i erigint-se de fet en l'única autoritat municipal.

Nosaltres trobàvem en això avantatges. No fem, naturalment, cap article de fe, del fet que siguin de tres mil o siguin de deu mil; no té una importància considerable. La té, sí, pel canvi que suposa el criteri en la majoria de la Comissió i en la

majoria dels Diputats que componen aquest Parlament. La té, perquè representa una virada perillosa; perillosa, quan es tracta d'un Projecte que hem elaborat tots en conjunt i que desitgem que serveixi, no solament per a la situació actual, sinó que serveixi per a totes les situacions que es poden produir en l'esdevenir. I a nosaltres ens fa l'efecte que el nostre règim parlamentari sofreix d'aquests accidents insospitats, que aquestes coses no són normals ni són aconsellables, que quan la Majoria ha autoritzat a uns seus representants perquè vagin a una Comissió, exposin el seu criteri, el coordinin amb el criteri de les Minories, això s'ha de mantenir, sobretot, si aquest criteri ja ve formulat abans per una Comissió Jurídica Assessora i després per un Govern, que proposen el mateix; s'ha de sostenir aquest criteri, perquè del contrari nosaltres no tenim cap guiatge ni sabem mai on anem.

A nosaltres ens ha fet un efecte deplorable aquesta virada de la majoria de la Comissió, fins al punt que nosaltres àdhuc ens sorprenem de què la majoria de la Comissió no hagi reaccionat i no hagi dit que no estava conforme amb modificar el seu criteri tantes vegades exposat i tantes vegades discutit en les sessions que ha celebrat aquesta Comissió. Ens fa l'efecte que tot el que estem fent sofreix el perill de canvis de criteri, i tinguin en compte els companys de la Majoria que nosaltres no podem estar subjectes a aquests perills, perquè la nostra col·laboració, com la col·laboració de les altres Minories, és sempre sincera, amb el desig de millorar els dictàmens, discutint les coses a fons. Només per regla general es fan modificacions que no són de substància, sinó de forma i de detall, i quan nosaltres ens hem violentat el suficient, quan nosaltres hem fet totes les concessions possibles, quan nosaltres ens consolem de no fer vots particulars per a no obstruir o per a no dificultar la discussió d'un Projecte, no és just que sigui la mateixa Majoria la que vingui aquí a obstruir, a dificultar, a portar confusió en la discussió dels Projectes, sobretot quan aquests Projectes tenen una substància tant forta i una transcendència tan gran com és el Projecte de Llei Municipal que ha de regir a Catalunya.

Jo desitjaria, i crec que no és excessiu el meu prec, que aquestes coses no es reproduissin, que no existissin canvis de criteri, i que en tot cas — i per això em dirigeixo al Govern de la Generalitat de Catalunya —, que en tot cas el Govern imposés la seva autoritat, perquè alguna autoritat representa, no solament la facultat de portar aquí Projectes de Llei, sinó la facultat d'inspirar-los, segons un criteri que nosaltres hem de suposar que és prou ferm, que és prou meditat i que és prou reflexionat.

En tot el Projecte del Govern hi havia la intenció i el propòsit de crear aquests Consells de Govern, de fomentar-los, d'estendre'ls. És evident el que dic; en tots els Projectes, no sols en el de la Comissió Jurídica Assessora, sinó també en el del Govern, hi venia aquest propòsit d'una manera manifesta. Nosaltres el considerem convenient; nosaltres ens atanim cordialment a aquest propòsit, perquè ens sembla molt més pràctic per a l'administració dels pobles, però és molt lamentable que en aquestes hores ens trobem reduint i limitant aquesta facultat de tenir Consell de Govern només als Ajuntaments de més de 10,000 habitants. Potser, senyors Diputats,

podríem trobar tots una satisfacció, i fins i tot, no crec que fóra retractació de cap criteri de la Majoria, si es digués que els Municipis podran optar per a tenir Consell de Govern o no tenir-lo, amb la qual cosa consagraríem una vegada més l'autonomia municipal i la iniciativa dels pobles a regir-se segons el que ells creuen convenient, necessari i útil per a la seva administració. No crec que això pogués produir a la Majoria cap retractació del criteri que ha adoptat recentment i immotivadament. Contra l'autonomia municipal no és possible que la Majoria s'hi produeixi. La Majoria podria acceptar perfectament que, com a regla general, fossin els Municipis de més de 10,000 habitants els que tinguessin per precepte de la Llei, Consell de Govern, però que aquells Municipis que volguessin tenir-ne àdhuc no comptant amb 10,000 habitants, poguessin adoptar-lo. Si la Majoria està conforme amb això, nosaltres no cal dir que renunciariem en absolut a la nostra oposició, perquè sempre ens trobarem coincidents en tot el que representi facultats per als Municipis i en allò que pugui referir-se a la lliure disposició d'ells mateixos en coses de llur exclusiva administració.

Jo confio que de les meves paraules no ha de sortir-ne més que una coincidència. Desitjaria que els Diputats presents volguessin reflexionar sobre la meua proposició. Que si els Municipis, malgrat els preceptes d'aquesta Llei, poden, pel sistema de Carta o per un sistema d'acords que ells puguin prendre, de regir-se per Consell de Govern, encara que no tinguin els deu mil habitants, puguin fer-ho, i amb aquesta cosa, la nostra coincidència seria completa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. ESPANYA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa, per si vol la Comissió parlar en darrer lloc.

El Sr. ESPANYA : Jo crec que és millor que parli el senyor Duran i Ventosa, i així jo després recolliré les manifestacions de les dues Minories.

El Sr. PRESIDENT : Pot parlar, doncs, el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Senyors Diputats : La Minoria de Lliga Catalana, gairebé s'hauria de limitar a dir que subscriu totes les paraules pronunciades pel senyor Serra i Moret, tant, en quant s'ha planyut de la conducta, no sé si de tots, d'algun individu de la Majoria en el si de la Comissió i fora d'ella, com en quant al contingut doctrinal i a la manera com s'ha de resoldre respecte aquest article.

Realment, és de doldre que després de les facilitats donades per les Minories, tant la d'Unió Socialista com la de Lliga Catalana, per a fer una obra de conjunt, després que hem col·laborat amb tanta d'activitat i amb tanta cordialitat en la presentació d'aquest dictamen, en el moment mateix en què aquest havia estat ja llegit i quan semblava que la discussió havia d'anar perfectament planera, ens haguem trobat en què, per uns acords extra de la Comissió — almenys, extra de la Comissió — vingui a destruir-se el contingut sistemàtic de tot aquest Projecte de Llei. Perquè en aquesta matèria, com en una altra sobre la qual també

sembla que hi ha hagut unes discrepàncies en el si de la Majoria, com és la de la Presidència de l'Assemblea, cal tenir en compte que és perquè, doctrinalment, tot el dictamen obeeix a unes regles determinades. Era tot un sistema, i d'acord amb les necessitats d'aquest sistema, és que s'havia regulat aquesta matèria en la forma proposada en el dictamen. I ara, per una discrepància que no ens acabem d'explicar prou bé, apareix que es formulen uns vots particulars o esmenes que vénen a destruir una part substancial d'aquest Projecte de Llei.

El senyor Serra i Moret indicava que era una veritable llàstima que el Govern no fes valer la seva autoritat moral en una matèria d'aquesta naturalesa, i jo m'he de sumar també a aquesta indicació o a aquest prec del senyor Serra i Moret, perquè si en alguna matèria caldria que fos el Govern el que dirigís la Majoria, i que no fos pas el Govern el que es deixés portar per la discrepància o per divisions de la Majoria, és en una matèria d'aquesta naturalesa, en la qual s'està donant el cas veritablement extraordinari que els perfectes ministerials hagin estat els Diputats d'Unió Socialista i de Lliga Catalana, que en moltíssimes matèries, en moltíssimes ocasions, han hagut de sostenir les pròpies propostes del Govern, propostes del Govern que han vingut a ésser després combatudes pels Diputats de la Majoria. Ja sé que se'ns dirà que és matèria subjecta a les deliberacions del Parlament, i que aquest ha d'ésser l'àrbitre, el qui resolgui en definitiva, però el Parlament, com tota collectivitat, necessita una direcció, i que un dels grups que constitueix aquest Parlament ha de tenir una orientació marcada per aquells elements directors d'ells mateixos, i sembla lògic, almenys fins ara així ens ho havíem cregut, que l'element director d'una Majoria parlamentària sigui el Govern. Si no és així, nosaltres hauríem de saber que en les nostres concordançies, en anar a cercar solucions de concòrdia haurem de comptar amb un poder exterior, que és superior, àdhuc, a les deliberacions de la majoria d'una determinada Comissió.

El Sr. FONTBERNAT: Exterior d'on?

El Sr. DURAN I VENTOSA: Exterior de la Comissió.

El Sr. FONTBERNAT: Cal precisar-ho.

El Sr. DURAN I VENTOSA: No, senyor Fontbernat; precisament la V. S. forma part de la Comissió, i la V. S., que en forma part, sap quin acord s'havia pres en la Comissió, i que, a conseqüència dels acords presos en aquesta Comissió,...

El Sr. ESPANYA: Amb reserva d'opinió.

El Sr. DURAN I VENTOSA: ...hi ha un dictamen emès i llegit aquí, que és el que estàvem discutint. En ús d'un dret, que no us hem de negar, veniu i contradieu aquestes manifestacions, i veniu a proposar unes fórmules completament diferents.

M'he d'adherir també a les manifestacions del senyor Serra en quant a l'essència mateixa d'aquesta matèria. Si no recordo malament, el Govern ni tan sols feia la distinció dels pobles de més de cinc mil habitants, i en la Comissió, i no fou pas per iniciativa precisament d'aquesta Minoria, sinó que fou per iniciativa d'altres Diputats que componen la Comissió, s'acordà rebaixar aquest tipus fins tres mil.

Si el Govern considerava que cinc mil estava bé, si la majoria de la Comissió considerava que tres mil estava millor encara, ¿com s'explica que ara la Majoria del Parlament pugui acordar que precisament ha d'ésser de deu mil habitants per amunt? Potser no s'han fixat, els senyors Diputats, en la trascendència que això té. Potser és que creuen que els Ajuntaments de tres mil habitants són en un nombre molt considerable a Catalunya. Suposant que aquestes dades (*Mostrant uns papers.*) fossin exactes, que tinc la seguretat que ho són, els Ajuntaments de Catalunya de més de tres mil habitants, no són més que cent-tres entre mil cinquanta-set. En canvi, feta la reducció en la forma que ara es proposa, aquesta reforma cabdal de l'Administració municipal catalana amb la constitució de les Comissions de Govern, no podria ésser aplicable més que a dinou Ajuntaments de Catalunya. De manera que quan el Govern de la Generalitat creia que havia d'introduir una reforma interessant en la marxa administrativa de les poblacions de Catalunya, creant aquestes Comissions de Govern, bé devia creure que havia d'ésser per aplicar-ho a un nombre important d'Ajuntaments. Ara resultarà que no serà una reforma radical com la que ens creïem entre tots que es volia anar a fer en l'Administració municipal catalana; serà, senzillament, un petit assaig, tímid, modestíssim, que no respon certament a aquestes ànsies revolucionàries de l'Administració municipal catalana que ens havien promès en presentar aquest Projecte de Llei.

Per a no molestar excessivament l'atenció dels senyors Diputats, i com que ja deia que no feia més que anar subratllant concordançies amb el criteri exposat pel senyor Serra i Moret en nom de la Minoria d'Unió Socialista, he de dir també que jo accepto, i agrairia que la majoria de la Comissió ho acceptés també, la seva suggerència, que apliquem una vegada més — una vegada, perquè més encara no ho sabem —, una vegada almenys, el principi d'autonomia municipal. Si no esteu prou convençuts de les excel·lències d'aquest sistema, que alguna cosa deu tenir de bona quan en totes les Administracions locals de gairebé tots els països d'Europa s'ha implantat, si no esteu prou convençuts que la reforma de l'organització municipal catalana ha d'ésser en aquest sentit, almenys deixeu els Ajuntaments en la llibertat d'aplicar-ho allà on creguin que a ells els interessa. Deixem-ho en quant als Ajuntaments de més de deu mil habitants, deixem-ho amb caràcter obligatori, perquè realment sense això caducaria per complet tota la reforma, però admeteu almenys que els Ajuntaments de menys de deu mil habitants, és a dir, el marge entre els de tres mil i els de deu mil, si ells volen, puguin aplicar aquest sistema de Consell de Govern. Si es fes, seria molt possible arribar a un acord, i jo crec que la Minoria d'Unió Socialista de Catalunya, igual que la Minoria de Lliga Catalana, es felicitarien de què, encara que sigui amb un sacrifici de les nostres pròpies conviccions i per no arribar-se, per part precisament de la Majoria d'Esquerra, a una solució tan radical com voldriem — que fa semblar que sereu vosaltres els moderats, i els radicals nosaltres —, almenys s'arribaria a una solució que permetria fer d'aquesta Llei quelcom que ens faci bé davant dels que s'interessen per l'Administració municipal de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: He de començar, senyors Diputats, per rebutjar les acusacions injustificades que els senyors Serra i Moret i Duran i Ventosa han fet contra la majoria de la Comissió; i, a més a més, he d'exposar determinats punts d'actuació dels membres de la Majoria que formen part de la Comissió per a dir que no són exactes els relats que han fet els senyors Duran i Ventosa i Serra i Moret...

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. ESPANYA: ...de què hi havia una unanimitat de parer, respecte a què s'apliqués el tipus que podríem dir de 3,000 habitants pel sistema de Consell de Govern, introduït per aquesta Llei.

Els senyors Serra i Moret i Duran i Ventosa saben prou bé — i jo apello en aquests moments a llur caballerositat — que quan es va discutir aquest article hi hagué una discussió dintre de la majoria de la Comissió entre els elements d'Esquerra en la Comissió, perquè aquests elements de la Majoria estaven dividits.

Alguns d'ells, jo no ho nego, demanaven el tipus dels 10,000 habitants...

El Sr. DURAN I VENTOSA: Dels 5,000, si no recordo malament.

El Sr. ESPANYA: Deia jo que transigiria amb els 5,000, perquè era el propòsit del Govern expressat en el Projecte de Llei; però la meua opinió era a favor dels 10,000. No obstant, hi hagué Vocal, element de la majoria de la Comissió, que, d'acord amb Vocals de les Minories d'Unió Socialista de Catalunya i Lliga Catalana, que en lloc de no modificar el dictamen del Govern, varen rebaixar al 5,000 que es consignava que hi havia establert en el Projecte de Llei, i no es va rebaixar a 3,000. I jo i algun altre company ens reservàrem el dret de presentar algun vot particular, ens reservàrem el dret de consultar aquest extrem amb la Majoria, perquè creïem que aquest extrem no era criteri fixe del Govern, sinó que el criteri del Govern era introduir el sistema, però que en allò referent a la consideració, al tipus que calia fixar, això no era criteri del Govern i que es deixava al criteri dels Diputats; i, naturalment, que en aquestes condicions cada Diputat podia sustentar un criteri. I així les coses, existint divisió de criteris per part dels elements de la Majoria en la Comissió guanyaran les Minories amb la unió d'una part de la Majoria. I llavors, naturalment, aquest problema quedava lliure.

Ara bé: Si hi han hagut alguns Diputats pertanyents al Partit d'Esquerra Republicana que han tingut la mateixa opinió que altres senyors Diputats de les Minories, respecte a un punt com aquest, ¿què té a veure això perquè es vingui a dir que el Govern no té autoritat sobre els Diputats de la Majoria? No semblaria sinó que els Diputats han de fer tot el que el Govern els digui, sense tenir criteri, sense tenir personalitat. No; el Govern presenta els seus Projectes de Llei; aquests Projectes van a la Comissió i la Comissió estudia degudament els Projectes i emet dictamen, aprovant en uns casos el Projecte, o modificant-lo sempre i quan cregui que s'ha de modificar. De manera que si haguéssim acceptat el criteri dels 3,000, en apariència tot hauria anat bé i segurament no s'hauria parlat de la manca d'autoritat del Govern sobre la Majoria; però com que la Majoria del Partit sembla que en lloc dels 5,000

proposats pel Govern vol que siguin 10,000, ah!, aleshores ja es parla de manca d'autoritat per part del Govern i d'indisciplina de la Majoria contra el Govern. Però no, senyors Diputats; el Govern mereix tota la confiança de la Majoria. I el Govern deixa en llibertat d'acció els Diputats de la Majoria perquè estudiïn els Projectes que presenti i guardant la fidelitat deguda a les línies generals del Projecte, puguin introduir les modificacions que tinguin per convenient. No hem de perdre de vista que estem fent tasca parlamentària, que estem fent l'obra legislativa pròpia d'un Parlament, i no sembla sinó que l'obra legislativa s'hagués de fer en les Comissions i no en el Parlament. No; les Lleis s'han de fer i s'han d'aprovar per tot el Parlament i per això no tan sols no hi ha inconvenient, sinó que pot ésser convenient en tot cas que vinguin esmenes presentades per Diputats de la Majoria, com sens dubte poden presentar-les els senyors Diputats de les Minories.

Què passa quan s'accepten esmenes de les Minories? Frequentment, tot sovint els senyors Diputats de les Minories vénen presentant esmenes als Projectes de Llei i als dictàmens i nosaltres els hi agraïm aquest esperit de col·laboració, perquè per part de la Majoria de la Comissió hi ha la més àmplia comprensió per a l'acceptació d'esmenes. Però en aquest cas ha passat en sentit invers, o sigui, que ja ha estat la Majoria al que ha presentat esmenes d'acord amb l'esperit del Partit, i aquestes esmenes s'han acceptat per la Majoria de la Comissió. De manera que torno a dir que no s'hi val a fer les acusacions que aquí s'han fet contra alguns Vocals de la Comissió en el sentit de dir que no han obrat amb la lleialtat deguda en la seva actuació dintre de la Comissió i fora de la Comissió. Per part meua, puc dir, que jo que formo part de la Comissió i signo aquesta esmena de la Majoria, he estat en tot moment lleial, perquè, precisament, vaig advertir que jo no estava d'acord i que si no s'acceptava el que jo proposava en la Comissió, presentaria un vot particular. D'aquesta manera em vaig produir en les sessions a què vaig assistir; no pot ésser, doncs, per a ningú una sorpresa el fet de què elements de la Majoria, en un moment determinat, puguin presentar una esmena.

Però, en definitiva, el senyor Serra i Moret, deia que això no té importància i que l'essencial és que el sistema del Consell de Govern sigui introduït en la Llei; i aquest sistema ha estat introduït i ha estat acceptat per la Majoria; i el fet de què s'apliqui a poblacions de deu mil habitants per amunt, ¿permet treure la conseqüència que pretenien els senyors Serra i Moret i Duran i Ventosa? ¿Es que no és millor que es guardi aquesta forma, aquest sistema del Consell de Govern municipal per a les poblacions grans, i no és preferible, no és millor conservar el sistema actual per les poblacions petites?

Amb el sistema del Consell de Govern municipal es cerca primerament que hi hagi persones responsables del Govern i també que hi hagi una Assembla fiscalitzadora, perquè l'obra municipal sigui més eficaç, sigui més vertadera. Això és de molta utilitat, de molta eficàcia per a les poblacions grans; però, en les poblacions petites des del moment que la vida municipal és senzilla; des del

moment que el volum de l'actuació municipal és petita; des del moment que tot està simplificat en un Ajuntament petit, crec, que hem de fugir de dividir els Regidors en dues categories, o sigui, categoria de Regidors que governin i categoria de Regidors que fiscalitzin. No, en els Ajuntaments petits no són precises aquestes dues categories, perquè en els Ajuntaments petits els que fiscalitzen vertaderament són els veïns del poble, que van a les sessions i a més tots es coneixen, i així la vida municipal es fa en l'Ajuntament i en el carrer. Però això que passa i això que és possible en les poblacions petites, és impossible que ocorri en les poblacions grans, i per això en les poblacions grans deu haver-hi un Govern responsable davant d'una Assemblea, i que aquesta Assemblea, composta pels Regidors, sigui la que pugui, en determinats casos, acusar de negligència els governants i pugui fiscalitzar la seva obra per a donar després compte a la opinió.

De manera, que no hi ha hagut més que això, i la importància d'aquest extrem és insignificant. Si haguéssim acceptat el criteri de les VV. SS., ah!, aleshores tothom content, i ara, perquè hem augmentat el tipus, ja es diu que el projecte ha estat modificat i el Govern no té autoritat sobre la Majoria.

Hi ha, després, un altre punt, que és al que es referia el senyor Duran i Ventosa, respecte al President de l'Assemblea.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Ja ho discutirem després.

El Sr. ESPANYA: Sí, ja ho discutirem després; però tingui's en compte que això sí que és una modificació essencial del projecte del Govern, i aquesta modificació la va fer la Comissió amb el vot en contra dels Diputats de l'Esquerra.

Per la Majoria, s'han fet tots els possibles per a arribar a coincidències d'opinió, perquè considerem que la Llei Municipal no pot ésser una obra de partidisme, sinó una Llei d'interès general per a tots, en la qual poden coincidir tots i la prova és que s'ha coincidit en general i tan sols escapen a aquesta coincidència, aquests dos o tres punts. Un d'ells, de relativa poca importància, és el que fa referència a la reducció del sistema del Consell de Govern a poblacions i l'altre és el relatiu al President de l'Assemblea.

I quan el senyor Duran i Ventosa i quan el senyor Serra i Moret deien: voleu donar una prova de col·laboració i d'intelligència? Per què no faciliteu que els Ajuntaments menors de deu mil habitants es procurin a si mateixos per mitjà de la carta municipal un règim de govern municipal? He de dir al senyor Duran i Ventosa que nosaltres hem defensat l'autonomia dels Municipis en reduir el nombre i pel que fa referència a la carta municipal, crec que podrà discutir-se després amb motiu d'una nova reunió que torni a tenir la Comissió.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Ja en parlarem l'any vinent, en aquest pas.

El Sr. ESPANYA: En principi estic d'acord en donar una opció als Ajuntaments, però la mateixa hauria de tenir un Ajuntament de més de deu mil habitants que un Ajuntament de menys d'aquest nombre, per a donar-se aquest règim de

Llei. Si s'establissin dos o tres tipus valdria la pena de deixar en llibertat a tots. En principi, estic d'acord amb el que ha dit el senyor Serra i Moret, i amb el que ha dit el senyor Duran i Ventosa, però crec, que el millor per a discutir-ho serà que el si de la Comissió s'estudiï tot allò referent a les cartes municipals, i com que s'hauran d'estudiar després d'aquesta part de la Llei Municipal, es podrà veure si arribem a una conformitat i si hi arribéssim, tots n'estaríem satisfets.

Pel contrari, he de manifestar que la majoria de la Comissió accepta aquesta esmena, perquè la creu absolutament justificada, perquè creu que era una equivocació que havia tingut la majoria de la Comissió, amb el bon propòsit i amb la sana intenció que tenien les Minories de modificar la vida municipal en molts pobles de Catalunya, però amb el sistema d'Ajuntaments hi ha una sèrie de pobles de Catalunya que tenen bona administració i, per consegüent, no ha fracassat encara, el sistema d'administració municipal per Ajuntament en els pobles petits; allà on ha fracassat, potser, és en els pobles grans, i és per això que ho limitem als pobles majors de deu mil habitants.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Senyors Diputats: Si el senyor Espanya, en el seu parlament, hagués acabat acceptant la suggerència que ha fet el meu company senyor Serra i Moret,...

El Sr. ESPANYA: Jo sol no puc acceptar-la.

El Sr. RUIZ I PONSETI: ...m'hauria estalviat de replicar a les seves primeres manifestacions...

El Sr. ESPANYA: Ha d'ésser la Comissió.

El Sr. RUIZ I PONSETI: ...de què el company senyor Serra i Moret s'excedia en la seva crítica als companys de la majoria de la Comissió.

Jo he de confessar que quan he arribat avui al Parlament i he estat cridat a la reunió de la Comissió, anava convençut de què els companys de la majoria de la Comissió eren dimissionaris.

El Sr. ESPANYA: Una crisi?

El Sr. RUIZ I PONSETI: Jo creia que l'única forma com podien atenuar el paper veritablement trist que feien després d'haver acceptat de les Minories uns principis de règim municipal, sotmesos a posteriori a una reunió de Majoria i consultada la Comissió i rectificats en absolut, crec que de l'única manera que podien correspondre als seus companys de Minoria era deixant els càrrecs de Vocal de membres de la Comissió. No ha estat així i és lògic que el nostre company senyor Serra i Moret se n'hagi queixat amargament, i crec que no perdem el temps insistint un xic en aquest punt, perquè estem tractant de la medulla del nostre règim parlamentari. Jo desitjo saber d'una vegada per sempre si a les Comissions hi anem a treballar o a fer de comparses d'un poder que actua a espatlles de la mateixa Comissió.

El Sr. FONTBERNAT: Ja afliurà!

El Sr. RUIZ I PONSETI: Encara no. Jo crec que els Partits polítics han de tenir un domini absolut sobre els seus adherents. Crec que aquesta és sempre la bona doctrina i, precisament perquè ho crec així i formo part d'un Partit polític, quan es va anunciar que en el Parlament de Catalunya s'ha-

via de discutir la Llei Municipal, vaig demanar unes normes d'actuació al meu Partit polític, i quan vaig anar a formar part de la Comissió portava unes ordres ben concretes i terminants i sabia al què m'havia d'atendre respecte de les meves opinions, que no eren opinions personals, sinó opinions col·lectives del meu Partit.

De manera que la meua queixa no és de què un Partit actui sobre els seus components, sinó de la forma poc seriosa amb què es faci aquesta actuació.

Si abans de començar els treballs de la Comissió el Partit dona unes normes als seus components, ells les seguiran i és lògic que adaptaran a aquelles normes les solucions, i aquest és el nostre cas. Hi ha una ponència de Govern. El Govern no és un Govern de coalició, és ben homogeni i de Partit; és lògic, doncs, que la majoria de la Comissió ha de seguir d'una manera estricta el dictamen del Govern. Si no és així, jo no sé veure la disciplina.

Aleshores es reuneix la Comissió i ja que el senyor Fontbernat m'ha invitat a parlar amb claretat, vaig a fer-ho i amb tota sinceritat.

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. RUIZ I PONSETI: En els treballs de la Comissió estem d'una manera normal reunits els companys de la Minoria de Lliga Catalana, els companys de l'Unió Socialista de Catalunya i un petit nombre de companys de la Majoria. Llavors s'elabora entre tots un dictamen, en un dictamen es recullen en la seva major part les conclusions del dictamen donat pel Govern i ens trobem en aquell moment que després d'haver-hi hagut dictamen oficial de la Comissió, de què aquest dictamen ha estat llegit d'una manera solemne al Parlament, de què s'ha començat la discussió i àdhuc s'han aprovat alguns articles, ve a posteriori una reunió de la Majoria a espatlles de la Comissió, es modifica el criteri que s'havia seguit fins a la data i àdhuc es modifica el criteri primitiu del Govern.

Un Sr. DIPUTAT: Es més aproximat.

El Sr. RUIZ I PONSETI: No és més aproximat, perquè es duplica el nombre d'habitants que es requereix per a arribar a la solució que nosaltres desitgem. A més, no he entrat encara en el fons de la qüestió, sinó que m'he referit simplement a la forma poc seriosa com s'ha tramitat aquest assumpte, i si bé sé que no podem portar enrera les actuacions fetes, he volgut insistir en aquest punt per tal de sentar per a l'esdevenidor que els treballs de les Comissions del nostre Parlament s'han de fer d'una manera seriosa.

El Sr. ESPANYA: No som pas intangibles.

El Sr. RUIZ I PONSETI: No he dit intangibles. He dit d'una manera seriosa, i assistint-hi els Vocals de les Comissions i fent les consultes que calgui al seu Partit, ja que crec lògic que en moments determinats es facin consultes al Partit, i que aquestes siguin formulades abans de produir el dictamen; però què una vegada formulat aquest no donguem l'espectacle — torno a repetir-ho — poc seriós, de què vingui una reforma interessant, inspirada per companys de la Majoria que destrueixi, en realitat, el treball fet per la Comissió.

Perquè com ha dit molt bé el meu company Serra i Moret no es tracta d'allí on diu tres mil posar-hi deu mil, sinó que es tracta de l'obra de conjunt, d'una obra articulada; que ens trobarem a cada mo-

ment amb articulats que s'hauran de modificar, amb el que, en realitat, convertirem el treball del Parlament en un treball fragmentari, en un treball atomitzat, que no serà propi del Parlament, que és, en realitat, un treball de Comissió, i tots aquests mals de cap ens els podíem haver estalviat actuant tots plegats en la Comissió en la forma que havíem d'actuar. No vull entrar en el fons de l'assumpte que debatim, perquè, en realitat, hauria de repetir els arguments que ha dit el senyor Duran i Ventosa. Crec jo que en el fons, l'únic que es discuteix, quan proposem el Govern per Comissió en els Municipis com més petita millor, discutim la supressió del caciquisme dels Batlles, anem contra el caciquisme dels Batlles, i jo lamento, d'una manera especialíssima, que el Partit democràtic d'Esquerra Republicana de Catalunya hagi pres partit en aquesta ocasió a favor de mantenir el caciquisme tradicional dels Batlles.

El Sr. ESPANYA: Es a l'inrevés.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Jo, senyors Diputats, havia demanat la paraula en sentir que el senyor Espanya, en parlar de les modificacions que ha sofert el dictamen que estem discutint, deia que aquestes modificacions milloraven considerablement el dictamen en la seva manera d'ésser i atacava, per tant, el dictamen que havíem fet nosaltres en el sentit de considerar-lo una cosa poc convenient per a la Llei Municipal de Catalunya.

Ara, en ús de la paraula ja, jo vull de totes maneres fer unes lleus consideracions sobre el que acaba de dir el senyor Ruiz i Ponseti. Realment, jo vull afegir a les lamentacions d'ell, les lamentacions d'un Vocal que, com alguns altres, sobretot tots els de les Minories, hem assistit durant tres setmanes seguides a una reunió diària de la Comissió, que, pel cap més baix, ha tingut tres hores cada dia, amb aquesta calor que fa ja en aquests temps i amb aquesta incomoditat, i que durant — repeteixo — tres setmanes seguides hem assistit cada dia a una reunió llarga, prenent-nos amb una bona fe extraordinària aquest treball d'anar elaborant aquesta nova Llei i procurant establir en els preceptes d'aquesta Llei quelcom que a nosaltres ens feia una gran il·lusió, perquè era trencar el motllo anticua, el motllo vell, del regisme municipal d'Espanya per a introduir-hi aquests principis moderns que són la característica de les legislacions municipals de quasi tot el món. I en aquest treball nostre s'hi ha vingut a afegir un altre treball més pacient encara — en porto aquí algunes mostres —, que és l'estudi de totes les legislacions, per arribar nosaltres al convenciment de què allò que fem, de què aquelles modificacions que introduïm en la Llei, aquelles modificacions més essencials eren una cosa que ja en tot el món — podem usar ja aquesta paraula, donada la gran quantitat d'Estats que el tenen establert —, que ja en tot el món s'acceptava avui com una cosa corrent i que, per tant, en adoptar-ho nosaltres no era res més que incorporar-nos a aquest corrent general. I tot això queda destruït, com deia molt bé ara mateix el senyor Ruiz i Ponseti i com deia abans el senyor Duran i Ventosa i el senyor Serra i Moret, per una reunió de la Majoria tinguda després d'haver presentat el dictamen, que al que menys ens autoritza a nosaltres és a dir a la Majoria: Una altra vegada

feu el favor de reunir-vos més dejorn, de reunir-vos abans de començar nosaltres tots els treballs i ens estalviarem aquestes tres setmanes de treball pacient d'estudi, de contrastació, de molèsties sofertes per tots; perquè, al capdavant, allò que hem arribat a elaborar tots plegats en conjunt vingué la Comissió a tirar-ho a terra. Si la Majoria s'hagués reunit setmanes abans i hagués donat aquest criteri als seus representants en la Comissió, nosaltres ens hauríem estalviat molt treball. Perquè, per altra part, no tenia raó el senyor Espanya quan deia que les Comissions no tenen facultats de modificar els Projectes presentats pel Govern. ¿Quin dubte hi ha que les tenen! Si les Comissions fossin només per a sancionar a ulls tancats allò que presenta el Govern, fóra una veritable farsa el treball de les Comissions. És encara una cosa superior a això i és que a les Comissions és allà on el Parlament fa aquest pre-treball que ha de portar a la sessió pública i és en les Comissions on els individus de cada una de les Minories sostenen els seus criteris, fan el seus estudis i allò que poden fer els membres de cada un dels Partits. És allò que deia el senyor Ruiz i Ponseti: consultar el Partit, però consultar-lo en hora oportuna; no venir aquí a presentar un dictamen que porta la signatura d'un President de la Comissió i d'un Secretari de la Comissió, que són membres de la Majoria, i després la mateixa Majoria, al cap de vint-i-quatre hores, el tira a terra en forma veritablement anormal; perquè no és un secret per a ningú, no és un secret pels passadissos d'aquesta casa, no és un secret ni pel carrer, el que ha passat en la reunió de la Majoria: En la reunió de la Majoria s'han introduït aquestes modificacions en el dictamen nostre per dos vots de majoria.

El Sr. ESPANYA i diversos senyors Diputats de la Majoria: No, no.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Ho sap tothom, senyors Diputats. (*Rumors.*)

El Sr. FARRERES I DURAN: Ho sap tothom menys la Majoria.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Senyors Diputats: ¿Una reunió molt laboriosa tinguda en una de les sales d'aquesta casa, creuen les VV. SS. que pot mantenir-se secreta? Creuen les VV. SS. que pot creure que no es sàpiguin els detalls del que va ocórrer en aquesta reunió de la Majoria? En aquesta reunió, aquesta votació es va guanyar només per dos vots, donant-se la circumstància encara que mancava en la reunió algun membre de la majoria, vocal de la Comissió, que havia sostingut dintre de la Comissió el criteri que ha estat derrotat; de manera, que queda el dubte de si realment hi hagués estat aquell vocal el criteri hauria estat diferent. Un dictamen elaborat per la Comissió en aquestes circumstàncies i en aquestes condicions que jo deia, es va tirar a terra per una reunió de la Majoria, i per una reunió de la Majoria en circumstàncies tan especials com aquestes de què acabo de parlar. És una cosa lamentabilíssima i jo, almenys per la meua part, recabo la llibertat de dir a la Majoria que quan vingui a estudi la resta de la Llei Municipal, que si per a dictaminar aquest petit fragment ens hem reunit — i ho hem fet amb molt de gust — durant tres setmanes seguides, per a dictaminar la Llei

Municipal ens haurem de reunir tres mesos seguits i al que menys tenim dret és a demanar a la Majoria que deixi a la seva representació en la Comissió un criteri definitiu perquè no perdem miserablement el temps com fins ara hem perdut.

I anant al fons de l'assumpte, vull dir dues paraules referents a aquestes dues modificacions que s'hi han introduït fins ara; el reduir el nombre de Municipis als quals s'aplicarà el sistema de govern per Comissió, i la supressió del President de l'assemblea que recaigui en persona diferent del Batlle. Això és tirar per terra les dues úniques modificacions — anava a dir a tot Europa — les dues úniques modificacions modernes que contenia el dictamen que hem presentat. Sense això, quasi bé el que resta és una petita glossa de la Llei del 77, amb petits retocs de detall, però les dues úniques finestres per les quals aquest projecte mirava els temps moderns i mirava els països avançats, eren aquestes dues que ara vosaltres heu tancat amb aquestes modificacions que avui hem establert. El sistema de govern per Comissió és, repeteixo, una cosa establerta a tot el món. Tinc a mà unes notes en què país per país, no d'Europa solament sinó de tot el món civilitzat, hi ha establert el sistema de govern per Comissió.

El Sr. ESPANYA: En tots, no.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: És una majoria tan considerable que es pot dir que és en tots, perquè aquells que no tinguin Comissió, com sap perfectament el senyor Espanya, són aquells com a Alemanya que donen les facilitats que nosaltres donem a les Comissions, a un sol home, a l'Alcalde, que encara és un Govern més fort, encara és un Govern personalista i no de Comissió. De manera, que amb aquesta innovació que nosaltres volíem introduir — que introduïa el Govern en el seu projecte, que la posava ja per tots els Ajuntaments de més de cinc mil habitants — i nosaltres amb el desig de què aquesta cosa tan moderna es pogués estendre ja en aquest primer assaig que fèiem de deixar els Ajuntaments i posar-ho a les poblacions de més de tres mil habitants en reduir-ho als Ajuntaments de deu mil habitants en amunt, ho deixeu — com deia el senyor Duran i Ventosa — reduït amb aquesta modificació a dinou Municipis catalans. Són només dinou Municipis catalans als que donem nosaltres la facultat de tenir aquest instrument, aquest instrument de gran millora de l'administració municipal. Creiem nosaltres, que els Ajuntaments de Catalunya mereixen un tracte de més confiança; creiem nosaltres, que aquesta modificació s'ha d'establir, quan menys, acceptant ja la proposta de transacció que han fet els senyors Serra i Moret i Duran i Ventosa, als cinc mil habitants, que és el que disposava el Govern en l'esperança d'anar-ho estenent més cada dia i arribar que fos a quasi tots els Ajuntaments de Catalunya.

Finalment, l'argument que feia el senyor Ruiz i Ponseti el crec jo també d'una força formidable. Realment, la base del caciquisme dels Alcaldes és la no existència de la Comissió de Govern. Allí on hi ha responsabilitat deixatada en tot un Ajuntament, on hi ha un Ajuntament que ha d'actuar en ple, amb totes les funcions, es presta molt, i la

pràctica, ho ha ensenyat que això succeeix, que un home, l'Alcalde, s'atribueixi la totalitat de la representació popular i de la representació de Govern, i aquest home abusa, perquè no té contradictor de cap manera. En canvi, existint aquests Consells de Govern que, en la major part d'aquests Ajuntaments — en els petits, en els que van de 10,000 a 3,000 habitants, serien tres membres — tinguin la seguretat, senyor Espanya i la Majoria, que establiríem un contrapès, establiríem un control, establiríem ja aquesta responsabilitat i aquesta funció dividida en més persones, li treuríem, per tant, aquells tipus d'Alcalde ominós, que es creu un sobirà dintre el seu poble, que ell per tot sol fa el que li dona la gana, perquè la fiscalització que l'Ajuntament pugui realitzar damunt d'ell se'n riu constantment, perquè la Llei Municipal està d'una manera que no li dona grans atribucions i, sobretot, perquè no hi havia fins ara una cosa que en la Llei hem establert també — i que espero que no vindrà suprimida per una altra reunió de la Majoria — que és una altra d'aquestes finestres obertes al món avançat, com és la facultat de destituir l'Alcalde. Perquè l'Ajuntament que no té aquesta facultat de destituir l'Alcalde, la fiscalització tota que pugui realitzar sobre la gestió de l'Alcalde és inútil, l'Alcalde fa el que li dona la gana, i per això hem introduït aquesta facultat de destituir l'Alcalde que és l'única garantia positiva de control sobre l'acció que l'Alcalde realitzi. Per això vull cridar l'atenció, una vegada més, a la Majoria sobre la importància que tenen aquestes dues modificacions, que no són, com deia el senyor Espanya, modificacions de detall, que no són dos incidents, dues coses petites, minúcies que s'han modificat, sinó que són dues pedres angulars damunt les quals descansa tot el treball que nosaltres havíem aixecat. No estranyarà el senyor Espanya que digui que els qui ens hem pres de bona fe aquest treball i hem assistit a totes les reunions de la Comissió, vegem amb tristesa i dolor que s'enderroquin aquestes columnes que aguantaven aquest edifici i vegem com aquest edifici se'n va a terra per manca d'aquest fonament.

El Sr. TAULER : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER : Senyors Diputats : Aquesta esmena va signada pel que fa ús de la paraula, juntament amb altres companys de Majoria. Després d'aquesta esmena, n'hi han d'altres. I per una sola vegada, donada la volada que ha pres la presentació d'aquesta esmena, és pel que vaig a contestar i a recollir les observacions fetes per les VV. SS. de la Lliga Catalana i de l'Unió Socialista de Catalunya ; no en el fons d'aquesta esmena ni de les que segueixin, perquè han tingut la fortuna d'ésser acceptades per la Comissió, sinó en el motiu al qual sembla que es volen atribuir aquestes esmenes i sobre la forma de presentació de les mateixes. Aquí s'atribueix aquesta esmena a unes reunions de la Majoria d'Esquerra Republicana de Catalunya i a propòsit d'aquestes reunions de la Majoria, s'ha arribat aquí a indicar, a incitar o excitar, al Govern de Catalunya que imposés en aquests casos i en altres que poguessin presentar-se la seva autoritat moral prop d'aquesta Majoria.

Respecte d'aquest punt, sap perfectament la Cambra — no dic ja el Govern, perquè proves n'hem donat — sap perfectament la Cambra que el Govern de Catalunya aquí representat no necessita, ni necessitarà imposar mai la seva autoritat moral als seus companys de Majoria, perquè la pot imposar en qüestions tancades, en qüestions que impliquin una indisciplina, i en quant a disciplina, proves n'hem donat i en seguirem donant. Però en els Projectes que es presenten pel Govern, dintre les nostres normes de Partit i dintre de la nostra Majoria, a part d'aquell caràcter de disciplina d'alguns assumptes els quals no tenen aquest caràcter tancat, es respecten les opinions i les idees de cada un dels membres d'Esquerra Republicana de Catalunya, i n'hi ha prou que un sol membre discrepi o vulgui formular una apreciació, una opinió, bona o dolenta, equivocada o encertada, perquè democràticament es facin les convocatòries necessàries per a portar-ho allí on s'ha de portar dintre la Majoria. Si abans no s'ha portat, amic Vallès i Pujals, si no s'ha portat aquest assumpte per aquesta opinió demostrada, ha estat, primer : perquè nosaltres en aquests casos volem que hi assisteixin tots els individus, i tots sabem perfectament que, en les actuals circumstàncies, no són aquí la majoria, pel que sigui, com tampoc hi figuren dintre els rengles de les VV. SS. tots, i nosaltres hem hagut de recórrer a les citacions en forma, perquè després no vingués algun dels nostres companys i no pogués dir que no tenia esment d'aquell acord o del motiu d'aquell acord. De manera que el retard obeeix a una cosa de tramitació, i pel demés, com que nosaltres acceptem, repeteixo, els criteris de tothom, dintre aquestes reunions s'hi varen exposar criteris, que vénen dintre aquestes esmenes que són acceptades, sembla, per la Majoria de la Comissió. No crec que en això hi hagi cap classe de desautorització per part de la majoria ni al Govern, ni als mateixos individus de la Majoria, ni molt menys, a la Cambra, que és sobirana per a resoldre aquestes esmenes.

El Sr. CONSELLER de Governació : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació : Senyors Diputats : Les reiterades intervencions de Lliga Catalana, les d'Unió Socialista i les d'Esquerra Republicana de Catalunya, m'obliguen a fixar, d'una manera concreta, la posició del Govern. Amb aquella habilitat, que em complasc en reconèixer que el senyor Duran i Ventosa dona a totes les seves intervencions, ha deixat escórrer una petita suggerència que és la demostració d'una feblesa, d'una suposada feblesa en el Govern, de deixar-se arrossegar pels criteris de la Majoria. Jo, davant d'aquesta suggerència — feta amb bona intenció, que jo suposo en el senyor Duran i Ventosa, de portar la compenetració dintre les files d'Esquerra Republicana de Catalunya — li he de sortir al pas, li he de dir : El Govern de la Generalitat de Catalunya que s'asseu en aquest banc, representa una posició centre dintre del Partit; més ben dit, és la reunió dels criteris de dintre la Majoria.

El Sr. TRIES DE BES : Es interessant !

El Sr. CONSELLER de Governació : Es inte-

ressant, i estimo molt que la V. S. m'escolti amb aquesta atenció.

Sinó representés això aquest Govern, no es podria seure aquí perquè no tindria els vots necessaris per a recolzar la seva actuació. És una cosa tan evident, una argumentació tan clara, que no penso que valgui la pena d'extendre's gaire sobre això, perquè és l'única posició que es pot defensar amb encert des d'aquest banc. Jo li diré això, perquè ja moltes vegades s'ha tirat contra aquesta Majoria i el Govern, pel que se'n diu en termes tècnics d'artilleria, tirar per elevació. Ve a parlar d'una suposada situació de la Majoria que fa o desfà posicions del Govern per anar contra el mateix Govern. Jo, contra aquestes suggerències, fetes amb tota la bona intenció que li reconec al senyor Duran i Ventosa, li he de sortir al pas. Aquest Govern, si no representés la Majoria, no estaria aquí.

Però aquest problema polític que més o menys la V. S. ha plantejat en aquesta Cambra, ho ha estat en virtut d'unes suposades rectificacions del criteri del Govern, que s'ha deixat arrossegar per la Majoria. Aquestes rectificacions tenen la seva base més sòlida en què el Govern proposava una Comissió de Govern en les poblacions superiors a cinc mil habitants, i que la Comissió, després, va modificar amb un perfecte dret, a tres mil. Ha vingut, més tard, una esmena presentada per la Majoria on es proposa que siguin deu mil. Quan va venir la presentació d'aquest Projecte de Llei, en el transcurs del mateix Projecte de Llei Municipal, no ha tingut inconvenient el Govern en manifestar que no tenia un criteri tancat, en absolut, en aquest Projecte de Llei. Nosaltres volíem, tal com hem trobat fins ara — i em plau fer-ho constar a la Cambra — una col·laboració constant de les Minories d'oposició perquè sigui un Projecte, no solament de Partit, sinó de tot Catalunya, la Llei Municipal que anem a aprovar. Però la discussió o la base d'on parteix tota aquesta discussió que aquesta tarda tenim en aquest Projecte de Llei Municipal està en una base completament arbitrària. El Govern havia fixat cinc mil habitants. Quan no es tenen mitjans per a fixar bases més sòlides que les del nombre, sempre són bases perilloses. A mi no em fa res reconèixer això. La mateixa raó hi podia haver perquè en lloc de cinc mil fossin quatre mil nou-cents noranta-nou. No té cap força aquesta argumentació de la xifra; més que res, cal buscar l'aspecte general, més ben dit, el que representa el nombre d'habitants per a les possibilitats d'instaurar una Comissió de Govern. Jo no m'amago de dir que sóc partidari d'una major ampliació en quant el nombre per a les Comissions de Govern. Jo crec — i en dir això no faig més que recollir una aspiració manifestada per unanimitat dintre de l'última reunió o assemblea que tingué la Federació de Municipis de Catalunya, que no volia de cap manera les Comissions de Govern, sinó que volia continuar regint-se pel sistema per què han vingut regint-se fins ara — crec, deia, que no han d'ésser aquestes Comissions per als pobles petits, i ja que anem a fer aquesta instauració, i ja que anem a introduir un principi que jo l'estimo en el seu just valor, com és el de les Comissions de Govern, per a fer els Ajuntaments forts i que les seves decisions no estiguin entrebancades sempre pel polítiqueig que es fa en les sessions municipals, sinó que es tracti d'un Go-

vern que tingui una responsabilitat, que més tard es trobarà davant d'una assemblea que el criticarà, que li marcarà les directrius polítiques, que li exigirà una acurada responsabilitat de la seva gestió, davant d'això jo entenc que no tots els Municipis, avui per avui, poden tenir aquesta capacitat per a instaurar aquest sistema de Govern, i en els Municipis relativament petits aquesta Comissió de Govern fóra una cosa entrebancadora. Jo prefereixo més que sigui ara en els Municipis grans, perquè més tard els altres sempre tindran la llibertat, com deia molt bé la Comissió, per mitjà de la carta municipal, d'instaurar-se el Govern que els hi correspongui. Jo em penso que amb aquesta facilitat de donar-se una carta municipal és on trobaran els Municipis el regisme que més els hi convingui.

Una de les altres coses que a mi m'ha causat estranyesa, i és degut segurament a la meua poca pràctica parlamentària, és la següent: que a tothom li faci aquesta mena de por que un criteri sustentat dintre de la Comissió més tard es vingui aquí i es rectifiqui. Jo conec poc la pràctica parlamentària, ho reconec, però jo he vist moltes vegades que això ha succeït. Perquè aleshores, si no fos així, diguin-me els que han fet aquesta oposició, ¿de què serviria el Parlament, de què serviria la possibilitat de modificar els Projectes de Llei dintre del Parlament, que, en definitiva, és on s'han d'aprovar? Aleshores actuarien unes Comissions en una forma dictatorial.

El Sr. TRIES DE BES: És per a no perdre temps.

El Sr. CONSELLER de Governació: Suprimim, aleshores, les sessions del Parlament.

El Sr. FONTBERNAT: Suprimim el temps, senyor Tries.

El Sr. PRESIDENT: No oblidin que el Parlament delibera; no dialoga.

El Sr. CONSELLER de Governació: Jo crec que en tot Parlament existeix la facultat de modificar i rectificar el que hagin fet les Comissions, perquè si no, per què serviria l'actuació del Parlament? ¿Fóra, senzillament, per l'acte de votar, dir sí o no, i no tindria altra missió? Jo entenc que el Parlament pot, en un moment determinat, presentar les modificacions necessàries segons el que cregui convenient respecte a un Projecte de Llei.

Una de les coses que a mi potser m'ha causat més impressió és una manifestació feta pel senyor Ruiz i Ponseti i recollida pel senyor Vallès i Pujals, sobre la suposada instauració per part de l'Alcalde d'un caciquisme desfermat. Diuen que d'aquesta manera s'evitaria en absolut que l'Alcalde actués en una forma caciquil. Jo crec que aquest és un dels arguments que podien fer més impressió; però jo dic al senyor Vallès i Pujals i al senyor Ruiz i Ponseti que si han tingut la bondat de llegir tot el Projecte de Llei Municipal que hem presentat a la Cambra, veuran que potser en pocs Projectes com aquest hi hagi una responsabilitat tan definida, que només que es faci complir aquesta responsabilitat de gestió, no solament per als Alcaldes, sinó per als Consellers Regidors i tots els funcionaris de l'Ajuntament, seran ben pocs els Ajuntaments de Catalunya que tinguin ganes de fer coses contràries als bons designis que té la població en elegir aquell Ajuntament. La responsabilitat és definida i claríssima en aquest Pro-

jecte de Llei. Fent exigir, senzillament aquesta responsabilitat per a la qual es donen uns recursos facilissims, jo em penso que careix de tota classe de raó la possibilitat d'un perill de caciquisme per part de l'Alcalde.

Dit això i en virtut de l'hora en què ens trobem, jo sostinc també en nom del Govern el criteri que té la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn aquest debat.

Lectura del dictamen de la Comissió de Finances referent a l'impost de cèdula personal

Reunida la Comissió Permanent de Finances, sota la presidència del senyor Josep M.ª Espanya i Cirat, amb assistència dels Vocals senyors Gaspar Armengol, Francesc Farreres i Duran, Pere Mestres, Gonçal Ivars, Joan Rovira i Roure, Miquel Vidal i Guardiola, Manuel Serra i Moret i del Vice-president senyor Pere Cerezo; actuant de Secretari el senyor F. Farreres, per tal de dictaminar sobre el Projecte de Llei presentat pel Govern a la Cambra amb data 1.ª del mes que som referent a l'impost de cèdules personals, la Comissió ha pres l'acord, per unanimitat, de sotmetre a l'aprovació de la Cambra el següent

PROJECTE DE LLEI

Art. 1.ª Per tal d'evitar incompliments i infraccions de l'impost de cèdules personals, s'autoritza el Departament de Finances per a utilitzar els mitjans de comprovació adients, com són la demanda a l'Administració de Rendes Públiques de les dades corresponents a les persones subjectes a l'impost, el requeriment obligatori als propietaris de les finques de la relació dels lloguers, pagats pels llogaters, l'obtenció de les empreses de les relacions dels haver percebuts pel personal, o qualsevol altre mitjà de comprovació que pugui realitzar el servei d'inspecció. Serà també exigít rigorosament el compliment de l'obligació ja establerta per part de les persones que han estat desproveïdes de cèdula, d'exhibir-la sempre que la reclami un funcionari públic o agent de l'Administració.

Art. 2.ª Per a la classificació de les cèdules que es percebeixen per Tarifa tercera, s'acumularan tots els lloguers de finques que no es destini a ús fabril o comercial o professional subjecte a contribució industrial, satisfets per la persona que tregui la cèdula, tant si radica en la mateixa localitat o en poblacions diferents. Si en la fulla declaratòria no constessin tots els lloguers satisfets, s'haurà de fer la deguda declaració abans de treure la cèdula, quedant subjectes aquells que no ho fessin així a les sancions que correspongui.

Art. 3.ª Pel Departament de Finances es procedirà en el termini de quinze dies a la publicació del text refós de l'Ordenança de l'impost de cèdules personals en el qual s'incorporaran, degudament harmonitzats, les disposicions i acords que hi són esmentats com a vigents la subsistència del quals es cregui convenient.

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — El President, Josep M.ª Espanya. — El Secretari accidental, Francesc Farreres i Duran.

Lectura del dictamen de la Comissió de Sanitat i Assistència Social, referent a la salinitat de les aigües

«Reunida la Comissió Permanent de Sanitat i Assistència Social, sota la Presidència del senyor Vice-president Nicolau Battestini i Galup, amb assistència dels Vocals senyors Ribas i Soberano, Soler i Pla, Armendares, Dalmau, Tries de Bes, Valls i Taverner, Martínez Domingo i Lloret; actuant de Secretari el senyor Miquel S. Cunillera i Rius, per tal de dictaminar sobre el Projecte de Llei referent a la salinitat de les aigües, presentat a la Cambra amb data 18 del proppassat mes de juliol, la Comissió, després d'estudiar detingudament l'esmentat Projecte, ha pres l'acord, per unanimitat, de sotmetre a l'aprovació del Parlament, el següent

PROJECTE DE LLEI

Art. 1.ª Es absolutament prohibit llençar als corrents públics d'aigües, substàncies perjudicials per a la salut pública o per a la vegetació, o aquelles altres substàncies que puguin augmentar la llur salinitat.

Art. 2.ª En la contingència que per necessitats industrials calgui abocar als rius substàncies que augmentin la salinitat de llurs aigües, el particular o empresa interessada adreçarà instància raonada al Conseller de Sanitat i Assistència Social. En cada cas, i després del dictamen de la Junta Superior de Sanitat, el Consell Executiu, a proposta del Conseller de Sanitat, fixarà el límit màxim de salinitat que pugui ésser permesa d'abocar al riu.

Art. 3.ª El límit extraordinari que s'assenyali per a les explotacions de sals potàssiques considerades en el seu conjunt, no podrà depassar en cap cas de 250 mil·ligrams per litre. Recollida la mostra del riu Llobregat en el terme de Pallejà.

Art. 4.ª En el termini d'un mes les explotacions potàssiques actuals presentaran a la Conselleria de Sanitat una declaració jurada de la quantitat de salinitat que segons concessió els hagi estat atorgada per l'Estat per a poder incrementar la del riu, així com la classe de mineral per la qual està actualment muntada la seva explotació.

Art. 5.ª Un Reglament especial assenyalarà a cada una de les fàbriques de benefici de sals potàssiques el coeficient d'incrementació de salinitat de les aigües públiques que serà permesa a la seva explotació.

Art. 6.ª En el termini d'un mes les altres indústries situades als marges dels rius Cardoner, Llobregat i Anoia, així com els pobles que ocupin igual situació, faran també declaració jurada, a la Conselleria de Sanitat, de llurs aportacions de tota mena al riu i de la forma en què tenen lloc.

Art. 7.ª Resta autoritzat el Conseller de Sanitat i Assistència Social per a dictar l'oportú Reglament per a l'execució del que es disposa en la present Llei.

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — El Vice-president, N. Battestini. — El Secretari, M. Cunillera i Rius.»

ORDRE DEL DIA**per a la sessió de dimarts**

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la interpellació sobre «Funcionament dels Tribunals de Justícia».
3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió especial (Llei Municipal de Catalunya) referent a la Primera part del Projecte de Llei Municipal de Catalunya.
4. Discussió del dictamen de la Comissió de Finances referent a l'impost de cèdules personals.
(*S'aixeca la sessió a les vuit menys cinc minuts de la vetlla.*)

Esmenes presentades al dictamen de la Comissió especial, referent a la Primera part del Projecte de Llei Municipal de Catalunya

AL PARLAMENT

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar al Parlament, la següent esmena a l'article 16 del dictamen sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Art. 16.

«La xifra de tres mil habitants quedarà substituïda per la de deu mil.»

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — Joan Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Miquel Guinart.

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar al Parlament de Catalunya la següent esmena a l'art. 17 del dictamen sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Art. 17.

«Queden suprimides les paraules "per dos Consellers Regidors en els Municipis de tres mil a cinc mil habitants"... "en els Municipis de cinc mil habitants"».

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — Joan Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Miquel Guinart.

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar la següent esmena a l'art. 18 del dictamen sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

L'art. 18 quedarà redactat així:

«En l'acte de la constitució de les Corporacions municipals de població, superior a 10,000 habitants els Consellers elegiran primer el Batlle, que serà President de l'Ajuntament i de la Comissió de Govern i després els Consellers Regidors.

El restant quedarà igual.»

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — Joan Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Miquel Guinart.

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar al Parlament de Catalunya la següent esmena a l'art. 21 del dictamen sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Art. 21.

Substituir les paraules «en les poblacions de més de 10,000 habitants» per les següents: «en poblacions d'aquesta categoria».

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — Joan Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Miquel Guinart.

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar al Parlament de Catalunya la següent esmena a l'art. 25 del dictamen sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Art. 25.

Quedarà suprimit el segon paràgraf.

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — Joan Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Miquel Guinart.

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar al Parlament de Catalunya la següent esmena a l'art. 26 del dictamen sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Art. 26.

Quedarà suprimit.

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — Joan Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Miquel Guinart.

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar al Parlament de Catalunya la següent esmena a l'art. 28 del dictamen sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Art. 28.

La paraula «Director» quedarà substituïda per «Cap».

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — Joan Tauler, Soler i Bru, Soler i Pla i Miquel Guinart.

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar al Parlament de Catalunya la següent esmena a l'art. 33 del dictamen sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Art. 33.

S'afegirà:

10. — «Fer complir les Lleis o manaments d'ordre constitucional, polític o social, que siguin de caràcter obligatori per als Ajuntaments».

Així mateix al cas quart s'afegirà «que el Batlle no podrà fer pagaments per conceptes o serveis prohibits per les Lleis de la República i de Catalunya.»

Al cas novè quedarà substituïda la xifra de 3,000 habitants per la de 10,000.

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — Joan Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Miquel Guinart.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

referent a la creació d'una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu

Art. 1.º Es autoritzat el Consell de la Generalitat per a crear una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu de la Generalitat de Catalunya, per al crèdit als Sindicats Agrícoles o a llurs Caixes, i a les Cooperatives i Mutualitats, de conformitat amb les següents bases :

1.ª El Consell de la Generalitat de Catalunya podrà crear l'esmentada Caixa constituint un organisme mixt en el qual puguin tenir intervenció i participació la Generalitat, Sindicats Agrícoles, Forestals, Cooperatives, Mutualitats, Caixes oficials d'estalvi, Municipis, Pòsits i altres entitats de caràcter semblant o bé com filial seva, amb completa independència de tota altra entitat.

2.ª La Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu, qualsevulla que sigui la seva estructuració, tindrà la plenitud de drets de les persones socials, i per tant, amples facultats per a adquirir, posseir, i alienar béns de tota classe i per a interposar accions i oposar excepcions de tota mena.

3.ª La duració de la Caixa serà indefinida. Amb tot, el Govern de la Generalitat podrà declarar-la dissolta en el cas que les pèrdues sofertes ho aconsellin, i serà obligatòria la dissolució quan les pèrdues arribin al 50 per 100 del capital.

Acordada la dissolució o acabament de la Caixa, el període de liquidació, en el cas que en l'aportació del capital hi hagi participació d'altres entitats, durarà el temps necessari per a reintegrar a les entitats del capital segons la base 12, després d'extingides les pèrdues i quedaran a càrrec de la Generalitat les successives operacions fins a la total amortització i extinció dels préstecs concedits.

4.ª L'objecte de la Caixa és el de realitzar tota classe d'operacions bancàries i de crèdit amb els Sindicats i Caixes Agrícoles o Cooperatives de producció i de consum i Mutualitats, legalment constituïts per a ajudar llur expandiment i funcions de producció, crèdit, compres, vendes, exportacions, explotacions, adquisicions de propietats, construccions, manufactures, mutualisme i les altres que els siguin peculiars. També podrà

fer amb les dites entitats altres operacions d'interès social o col·lectiu.

Els préstecs a llarg termini no podran excedir de vint anys. El Comitè, però, podrà limitar la duració d'aquests préstecs, fixant-la segons les circumstàncies de cada cas.

5.ª El capital de la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu serà de 10 milions de pessetes. Si la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu és una institució mixta, la Generalitat hi aportarà la seva part de capital que no podrà ésser inferior al 25 per 100 de l'establert. Si la Caixa és constituïda com a instrument de crèdit de la Generalitat de Catalunya exclusivament, aquesta aportarà íntegrament el capital.

6.ª En l'organització en forma mixta, l'aportació de la Generalitat serà consignada en els pressupostos ordinaris anuals, en una quantitat no inferior a 250,000 pessetes. Enguany, hi serà aplicada la quantitat que resulti disponible de la partida 1003 del vigent Pressupost.

La resta del capital el subscriuran les altres entitats i l'aportaran a mesura que ho reclamin les necessitats de la Caixa i en proporció a la participació de cada una.

La Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu podrà emetre obligacions per un import fins a 5 milions de pessetes.

Els títols representatius d'aquest emprèstic seran de 500 pessetes nominals cada un, a l'interès anual que fixarà d'acord el Consell de la Generalitat i el Comitè Directiu de la Caixa, a pagar per trimestres vençuts i amortitzables en el termini que assenyalaran els susdits Consell i Comitè, mitjançant dos sorteigs cada any, de conformitat amb la taula d'amortització que el Comitè de la Caixa aprovarà. Del reintegrament d'aquest emprèstic en respondrà el capital de la Caixa i la Generalitat de Catalunya.

El Comitè de la Caixa, en el moment i d'acord amb el Consell de la Generalitat, posarà en circulació les obligacions que siguin necessàries per a atendre les demandes de numerari fetes a

la Caixa. La posta en circulació de les obligacions serà feta al tipus que correspongui segons la situació del mercat de valors, sempre d'acord el Consell i el Comitè Directiu, i en el moment en què ho aconsellarà la situació del referit mercat de valors.

El Comitè de la Caixa, d'acord amb el Consell de la Generalitat, escollirà la forma de col·locació que cregui més adient, però haurà de tenir en compte la necessitat que el petit estalvi pugui adquirir els títols que es posaran en circulació.

7.ª El Govern, la Direcció i l'Administració de la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu correspondran al Comitè Directiu, al Sub-comitè Executiu i a un Director.

Integraran el Comitè Directiu l'honorable senyor President de la Generalitat, que el presidirà, dos Vice-presidents i vuit Vocals i un Secretari.

La primera Vice-presidència correspondrà al senyor Conseller d'Agricultura i Economia, i la segona, si la Caixa és un organisme mixt, al representant que designaran les entitats que en formen part.

Els càrrecs de Vocals seran exercits pels senyors Consellers de Finances i de Governació, tres representants de les entitats que integrin la Caixa, tres persones expertes especialitzades en aquestes matèries, designades pel Consell de la Generalitat i el Director de la Institució. El Director de la Institució que assistirà a les deliberacions i actuarà de Secretari, tindrà veu però no vot, i serà nomenat pel Consell de la Generalitat a proposta del Comitè Directiu.

En el cas que la Caixa depengui exclusivament de la Generalitat, el senyor Conseller de Finances ocuparà la segona Vice-presidència i el nombre de Vocals serà el mateix, nomenats pel Consell de la Generalitat, entre persones especialitzades en aquestes matèries i entre representants de Sindicats, Cooperatives i Mutualitats.

El Sub-comitè Executiu estarà compost dels senyors Vice-president i el Director.

8.ª — El Consell de la Generalitat fixarà l'interès que per les operacions de préstec percebrà la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu.

Si la Caixa és una Institució mixta, l'interès que percebran els propietaris serà el del cost del diner, però el Consell de la Generalitat bonificarà fins a un màxim el 2 per 100 que anualment fixarà fins on permetin les consignacions que el Parlament autoritzarà en cada Pressupost; les quals hauran de cobrir, almenys, els compromisos anteriorment contrets.

A l'efecte, el Consell Executiu de la Generalitat és autoritzat per a aplicar la quantitat que sigui

necessària de la partida 1003 del Pressupost vigent, a l'esmentada bonificació d'interessos, corresponent als préstecs que es contractaran durant la resta de l'actual exercici econòmic.

9.ª — La Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu podrà percebre de les entitats prestatàries, a més de la quota per interessos i amortització, una comissió destinada al sosteniment de les seves despeses generals.

10. — Els prestataris de la Caixa hauran de realitzar totes llurs operacions bancàries, per mitjà de la mateixa si aquesta les verifica. En son defecte, a través d'una de les entitats que la integrin si aquestes les practiquen, sempre que les realitzin als tipus corrents del mercat.

11. — Acordada la dissolució de la Caixa, es procedirà, per mitjà d'una Comissió designada pel Comitè Directiu, a la liquidació de les seves operacions, i durant aquest període no serà concedit cap nou préstec.

En el cas de funcionar la Caixa com a Institució mixta, les pèrdues per la liquidació de partides fallides que resultin a la dissolució de la Caixa, correspondran, per parts iguals, a la Generalitat i a les entitats que la integrin, mentre no passin del 10 per 100 del capital. Les superiors al 10 per 100 aniran a càrrec de la Generalitat.

El ròssec actiu, després de cancel·lar el passiu, serà distribuït entre la Generalitat i aquelles entitats, a prorrata de llurs respectives aportacions.

12. — La Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu es regirà per les presents bases i pel Reglament que dicti el Consell de la Generalitat, en el qual seran consignats, ultra les disposicions que, de conformitat amb les bases, cregui el dit Consell necessàries, els requisits per a la concessió dels préstecs, les condicions generals per a atorgar-los, llurs garanties i terminis, règim de control i inspecció de la inversió dels mateixos als fins pels quals seran concedits, el domicili de la Caixa, les funcions i l'organització del Comitè Directiu, del Sub-comitè Executiu i les funcions del Director i la manera com seran contabilitzades totes les operacions de la Caixa.

Art. 2.ª Mentre no funcioni una Caixa de Crèdit Comunal, la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu, podrà prestar als Municipis de menys de 6,000 habitants, en les mateixes condicions que als Sindicats i Cooperatives.

Art. 3.ª El Consell de la Generalitat donarà compte al Parlament de la constitució de la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu dins del primer mes del seu funcionament.

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933.